

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

Biblioteca Centrală
Regională
Cluj-Napoca-Dez

ANUL XVI
30 decembrie 1960
12 PAGINI
1 LEU

52
(824)

„Veac nou“

wrează cititorilor săi

LA MULȚI ANI!

În 1961 cititorii vor
găsi în paginile
noastre:

- Articole și reportaje
de la corespondenți
și trimiși speciali în
U. R. S. S.
- Actualitatea științifică
și tehnică
- Literatură și artă, tea-
tru și cinema
- Interviuuri, memorii, în-
semnări de călătorie
- Anchete în țară

Rubrici permanente de:
sport, umor, modă,
jocuri distractive

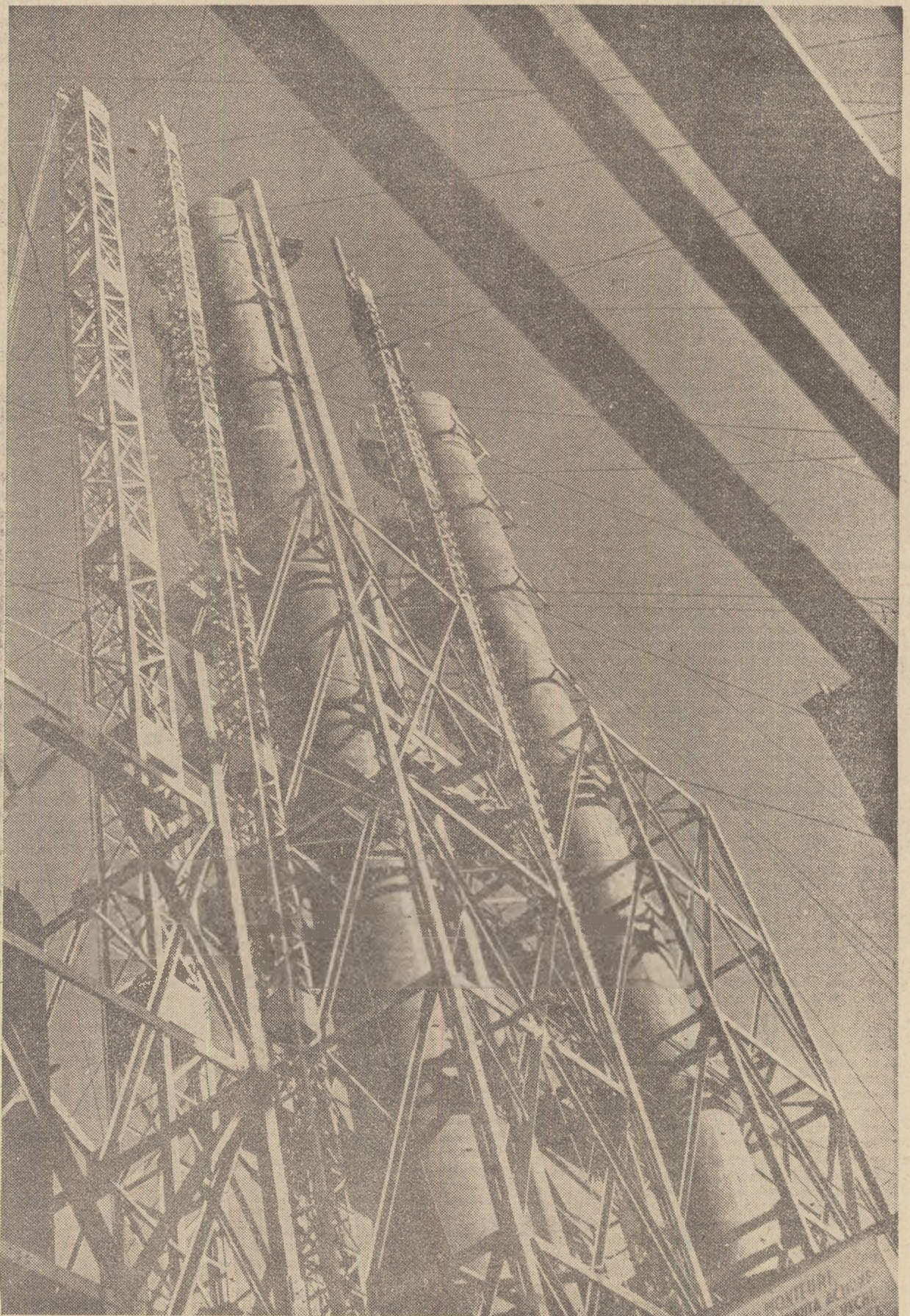
Urmăriți:

Numererele noastre
speciale

Concursurile dotate
cu premii

Biblioteca „Veac nou“

Acest număr conține
un supliment gratuit:
Calendarul „Veac nou“
1961

Republică, îți închinăm
Suflare, braț și minte.

(Marta Banuș)

Cum am devenit scriitor

Articol scris special
pentru „Veac nou”
de SERGHEI MIHALKOV

Nu-mi place să scriu articole. După cum nu-mi place să țin conferințe. Nu-s specialist și pace! Să ne înțelegem deci din capul locului: nu va fi un articol, ci așa, un fel de discuție prietenească despre începuturile mele literare (fiindcă fiecare scriitor începe într-un anumit fel) și despre ceea ce este instructiv în biografia mea (fiindcă în fiecare biografie există ceva instructiv).

Din experiența propriului meu destin literar mi-am putut face o părere precisă despre împrejurările care au o importanță hotărâtoare în creșterea și formarea tinerilor literați. Eu socotesc că fiecare om se naște cu un talent oarecare. Și e foarte important ca mediul în care trăiește să-l ajute să-și descopere acest talent. Soarta unui fizician talentat, capabil de o descoperire științifică însemnată, sau a unui lăcătuș talentat, capabil să facă o piesă așa cum n-ar mai putea-o face altul, atâră într-o măsură foarte mare de mediul care le educă concepția de viață, gustul estetic, conduita. Orice înclinație se poate transforma în talent dacă este descoperită, îndrumată și sprijinită la vreme. Dar a îndruma și a sprijini este de asemenea o artă, care nu-i accesibilă tuturor. Sunt destule cazuri când literați binevoitori — de cele mai multe ori redactori — apucându-se să dădăcească câte un scriitor tinăr, subliniază cu pasiune părțile lui slabe în loc să-i arate, să-i explice în ce constau aceste slăbiciuni. Iar dacă autorul nu-și dă osteneala să-și îndrepte singur greșelile, ci primește, în dar, pasaje și puncte de vedere străine, atunci nu va învăța nimic și lucrarea următoare va repeta aceste greșeli. De asemenea se poate spune cu siguranță că el nu va deveni niciodată un scriitor profesionist serios.

La 20 de ani scriam versuri pentru maturi, versuri obișnuite care nu se deosebeau cu nimic de versurile celorlalți poeți mediocri. Unele erau puțin mai bune, altele puțin mai proaste. Au fost publicate în „Pravda”, în „Izvestia” și poate că ar fi ieșit și într-un volum separat. Dar odată am scris întâmplător o poezie pentru copii, prima de acest fel. Și această primă lucrare pentru copii a atras asupra mea atenția lui Marșak și Fadeev. Cu marea lui experiență în materie, cu gustul lui sigur și cu sensibilitatea lui, Marșak a început să mă îndrumeze. Iar Fadeev a publicat în „Pravda” articolul „Versurile lui Mihalkov” care mi-a fost un adevărat îndreptar. M-am despărțit de poezia „adultă” fără nici o sfîșiere interioară, fără nici un regret; ba mai mult, am simțit îndată o mare ușurare și m-am dedicat cu pasiune și cu deosebită satisfacție poeziei pentru copii. Parcă mă născusem a doua oară ca creator.

Acestea s-au întâmplat puțin după 1930. Cîțiva ani mai târziu, tot atât de neașteptat, s-au deschis pentru mine noi orizonturi de creație. Pentru asta sînt recunoscător scriitorului Alexei Tolstoi. Se vede că în versurile mele satirice pentru copii ceva i-a sugerat ideea că așa putea scrie fabule. Mi-a comunicat îndată părerea lui, îndemnîndu-mă să-mi încerc puterile. Și într-adevăr, fabula s-a dovedit pentru mine un gen foarte apropiat. Alexei Tolstoi, cum se spune, a avut mină bună: de atunci am scris peste 100 de fabule.

Un autor tinăr, ca să-și găsească singur drumul literar, trebuie să-și încerce forțele în cele mai diverse genuri.

Eu scriu versuri, piese, scenarii pentru maturi și copii, texte pentru cîntece, satiră politică, articole, note, într-un cuvînt, se pare că scriu orice, în afară de romane și nuvele. Dar fac asta nu pentru că m-aș simți la fel de tare în toate genurile — dimpotrivă, știu foarte bine că lucrările pentru adulți sînt uneori mai slabe decît cele pentru copii, că articolele nu-mi ies întotdeauna bune. Dar socotesc că abordînd diferite genuri literare îmi îmbogățesc experiența, că scriitorul trebuie să ia parte cu pana lui la activitatea gazetărească. În timpul războiului, mulți scriitori de ai noștri au lucrat în redacțiile ziarelor de front. Pe atunci nu ceream redactorilor șefi să ne acorde două săptămîni pentru o poezie. Scriam pe un capăt de buturugă în pădure tot ce le trebuia cititorilor. A fost o admirabilă școală de operativitate, de concentrare interioară.

Și acum, citeva cuvinte despre felul cum îmi scriu eu fabulele. N-am un anumit regim de lucru. De obicei, lucrez toată ziua. Firește, asta nu înseamnă că stau tîntuit pe scaun 24 de ore în șir. Dimpotrivă, uneori nu mă apropii zile întregi de birou, nu pun mîna pe stilou. Dar creierul lucrează încontinuu în direcția dată. Cînd mă apuc de o lucrare nouă, indiferent de cele ce mă înconjoară, gîndurile mele se întorc tot timpul la personajele care urmează să se nască, le supun în închipuire la tot felul de încercări, definitiv subiectul, compun fraze ale viitoarelor dialoguri — într-un cuvînt creez. Uneori eroii mei nu-mi dau pace nici cînd dorm. Și ține așa pînă cînd lucrarea — fie piesă, fie poezie, — s-a copt. Atunci mă așez la masă. Se naște prima variantă, de parte de cea definitivă, dar oricum, se poate spune că opera există. După care începe adevărata muncă. Scriu prima variantă la mașină — nu pentru că e mai ușor de scris așa, ci pentru că mașina disciplinează: vrînd-nevrînd trebuie să scriu cuvîntul întreg. Cînd scriu de mîna, nu izbutesc, fizic, să țin pasul cu propriile-mi gînduri și las cuvintele neferminate, umplînd astfel foile cu tot felul de semne cabalistice pe care nu le mai pot descria nici eu. Corectez apoi prima variantă, o scriu iar la mașină și tot așa de vreo 6-7 ori. Deseori revăd chiar și lucrările publicate.

Subiectele care îmi vin în minte nu rămîn aproape niciodată nerealizate. Firește, nu de la început. Unele își așteaptă rîndul cîteva luni, iar altele nu-mi izbutesc. Atunci le pun într-o mapă specială și după o oarecare perioadă de timp mă întorc neapărat la ele.

E greu să vorbești într-un articol scurt despre procesul de creație. Mai ales că fiecare scriitor are felul lui, foarte personal, de a scrie.

Iulia Drunina

Poezia Iuliei Drunina s-a afirmat după război. Dar rădăcina ei e în război. Oricare cititor va vedea cit de departe sînt aceste versuri ale tinerei poete sovietice, pe care le umple expresia fermecător de sensibilă a unui mesaj atît de matur și în același timp atît de feminin, de vechea versificație de alcov a femeilor-poete dintr-alte vremuri. Existența unui mesaj uman și constructiv și claritatea lui se datoresc educației pe care i-a făcut-o poetei poporul sovietic. Dar maturitatea poate prea timpurie vine de la contactul direct cu războiul pe care fata de șaisprezece ani nu l-a ocolit și căruia i-a cunoscut toate amărăciunile și tot triumful. Născută la Moscova în 1925, odată cu terminarea școlii medii (1941), adolescența s-a dus voluntară pe front.

Sfîrșitul războiului — victoria omului asupra fiarei — vine odată cu munca reconstrucției, cu sentimentul înălțător al maternității (poeta își cîntă fiica), cu mîndria că în Țara Sovietelor poporul construiește comunismul, că a realizat primele zboruri în Cosmos vizate încă pe cînd poeta citea „Aelita” de Alexei Tolstoi.

În anul victoriei, ostașul demobilizat Iulia Drunina se înscrie la Institutul de literatură „A. M. Gorki”. În același an poeta începe să publice. Primul volum, „În manta soldățească”, îi apare în 1948. Apoi, în 1952, „Versuri”, în 1955... „De vorbă cu inima”.

Iată două din poemele sale:

De unde am deprins eu gingășia?

De unde am deprins eu gingășia?
Ce să răspund la întrebarea ta!...
Printre morminte de soldați, prin stepă,
Trecu adolescența mea-n manta.

Păstrez în ochi acele hornuri arse
Și focul peste șesuri tolanit.
Ah, buzele mereu nesărutate
Și le mușcase un flăcău rănit.

Nu din comunicate noi păstrăm
Războiul-n amintirea de neșters.
M-am năpustit în focul lui din fugă
Pe-un car blindat sărind atunci din mers.

Și seara, la frățeștile morminte,
Privirea mi-am lăsat-o-n orizont...
Nu știu unde-am deprins eu gingășia:
Poate că-atunci, pe drumul către front.

Ploaie torențială

Bucură-se ploaia darnică a verii.
Toată capitala-n cinci minute-o udă.
Cu ziare-n creștet, fug pietoni puzderii.
Nimănuia ploaia liniște azi nu dă.

Neluind în seamă apa udei rochii,
Trece-nceț o fată sub a ploii zestre.
Ca niște ferestre larg deschise și-ochii:
Sufletu-i se vede-n astfel de ferestre.

Nu, cu ploaia asta n-ai să poți s-o sperii!
Uite-o, trece cheiul, stă pe pod de-odată.
Și-i și ea ca ploaia darnică a verii:
Veselă, năpraznică, curată.

Prezentare și traduceri
de Victor Kernbach

Bogate schimburi artistice

Anul 1960 a fost un an de intense schimburi artistice între țara noastră și Uniunea Sovietică. Printre personalitățile artistice sovietice care ne-au vizitat țara în acest răstimp, se numără artiști instrumentiști ca pianistii: Sviatoslav Richter, cunoscut în întreaga lume pentru virtuozitatea sa, Iakov Zak, Dmitri Bașkîrov și Tamara Guseva; violoniștii David Oistrach, strălucitul maestru al arcușului care a inaugurat seria concertelor în Sala Palatului R.P.R., Igor Bezrodni și Semion Snitkovski. Alături de aceștia, publicul nostru a putut aplauda pe cunoscutele cîntărețe: mezzosopranele Irina Arhipova, Zara Doluhanova și Larisa Rudenko, sopranele Bella Rudenko, Evghenia Miroșnicenko, E. Geavdar și J. Gheine Vagner. Nu putem omite din această lungă listă pe binecunoscutul bas Ivan Petrov, pe talentatul dirijor Odissei Dimitriadji și pe balerina Alla Osipenko, Tamara Sventițkaite, Ghenrikas Kunavicius și A. Nijnevici care au evoluat pe scenele teatrelor de operă și balet din capitală și din țară. De asemenea, am putut admira neîntrecuta măiestrie artistică a unor colective de actori de la teatrul „Vahtangov” și teatrul „Pușkin”.

La rîndul ei, țara noastră a trimis în marea țară vecină și prietenă numeroși soli care să facă cunoscute publicului sovietic arta poporului român. Printre ei se numără dirijorul Mircea Basarab și pianistul Valentin Gheorghiu, violonistul Ștefan Gheorghiu, mezzosoprana Ecaterina Vilcovici, tenorii Cornel Stăvru, Ion Piso și Cornel Finățeanu, baritonul Ladislav Konya, sopranele Maria Șindilariu, Livia Liseanu și Adriana Ciuciu. Separat de aceștia au mai vizitat Uniunea Sovietică un grup de 10

artiști de la Teatrul de Operă și Balet și o formație de estradă.

Cea mai importantă manifestare artistică colectivă românească a fost turneul Teatrului de Operă și Balet din București la Moscova. Cu acest prilej, publicul și presa din U.R.S.S. au fost unanimi în a recunoaște marile calități ale artiștilor romîni.

Iată ce scrie într-unul din ultimele sale numere din acest an — revista „Teatralnaia jizni” cu privire la acest turneu: „În rolul titular din Othello, Garbis Zobjian a cucerit inimile, chiar și ale celor mai exigenți moscoviți, prin profundul său unanimitate, prin muzicalitatea și strălucirile lui calități artis-

tice. Fermecătoare a fost Teodora Luaciu în Desdemona. Într-o unitate deplină cu eroul principal — la un înalt nivel artistic — a cîntat David Ohanesian în rolul lui Iago. Azucena, în interpretarea Elenei Cernei, a fost una din cele mai strălucite pagini ale turneului. Această excepțională cîntăreață se caracterizează prin o strînsă împletire a talentului vocal cu cel dramatic. Și, desigur, vechea noastră cunoștință, Zenaida Pally, în rolul lui Carmen, a fost, ca întotdeauna, incintătoare...”

Anul 1961 va marca o nouă creștere în schimburile artistice dintre țara noastră și U.R.S.S.

Artiștii romîni mulțumesc aplauzelor publicului moscovit

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI
GENERAL A.R.L.U.S.
Redacția și administrația: București,
Str. Ion Gblca, 5 telefon 13.03.10.

Noile clădiri din capitala Republicii noastre în lumina soarelui de decembrie

La mulți ani din Moscova!

În aceste clipe când un an nou bate la ușă, se obișnuiește ca prietenii să-și facă din toată inima cele mai calde urări. Să-mi dați voie deci, acum în prag de An Nou 1961 pe care cu toții îl așteptăm cu speranța de mai bine, să vă trimt, prin intermediul ziarului „Veac nou”, în numele ASOCIAȚIEI DE PRIETENIE SOVIETO-ROMINE, vouă, prietenii români, urările noastre cele mai fierbinți, pornite din adâncul inimii. Vă dorim ca în munca voastră nobilă și neobosită de construire a vieții noi socialiste să cuceriți mereu culmi noi și mai înalte spre binele Republicii Populare Române, spre binele marii și strins unitei noastre familii a țărilor socialiste, spre binele păcii. Vă dorim vouă și familiilor voastre, dragi prietenii români, multă sănătate și fericire.

Anul care a trecut a fost anul unor mari succese în dezvoltarea economică și culturală a țărilor lagărului socialist, anul unei puternice lupte pentru apărarea și consolidarea păcii. Anul 1960 a fost anul în care a avut loc Consfătuirea reprezentanților a 81 de partide comuniste și muncitorești — care pe drept cuvânt poate fi numită forumul mondial al luptătorilor pentru pace, pentru libertate, democrație și socialism. Ideile acestei consfătuiri istorice vor fi stea călăuzitoare pentru oamenii muncii din toate țările în lupta lor pentru un viitor luminos.

Urări de la prieteni

Cu prilejul celei de a 13-a aniversări a proclamării Republicii Populare Române și cu prilejul Anului Nou, pe adresa Consiliului General A.R.L.U.S. au sosit numeroase telegrame de felicitare din Uniunea Sovietică.

Printre cei care adresează conducerii Consiliului General A.R.L.U.S., membrilor A.R.L.U.S.-ului și întregului popor român calde urări prietenești, se numără Președintele Asociației bielorusse de prietenie și legături culturale cu țările străine, Președintele Asociației moldovenești de prietenie și legături culturale cu țările străine, Președintele Asociației lituanienne de prietenie și legături

culturale cu țările străine, unele întreprinderi și instituții, membre colective ale Asociației de prietenie sovieto-române, precum și personalități ale vieții publice a U.R.S.S. ca Gheorghe Jukov, președintele Comitetului de stat pentru legături culturale cu țările străine de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S., acad. A. Oparin și alții.

În textul lor laconic, telegramele exprimă sentimentele de sinceră admirație pentru înfăptuirile dobândite de Republica Populară Română și urări de noi succese în anul care vine, pe drumul desăvârșirii construcției socialiste,

Noi, oamenii sovietici, care urmărim cu dragoste și atenție munca voastră pașnică și constructivă, dragi prietenii români, faptele voastre închinare construcției socialismului, știm că anul care a trecut a fost și pentru voi un an plin de roade bogate. Pe plan internațional el a însemnat o nouă creștere a prestigiului Republicii Populare Române.

An de an popoarele sovietic și român se cunosc tot mai bine. În 1960, numeroase trenuri ale prieteniei au sosit din R. P. Română în Uniunea Sovietică. Un număr tot mai mare de turiști sovietici au poposit în frumoasele dv. localități de pe țărmul Mării Negre sau din munți. Au avut loc noi cunoștințe, s-au legat noi prietenii.

În anul care vine, vom întări și mai mult prietenia frățească de nezdruccinat dintre popoarele noastre, pentru ca în rinduri strinse să mergem împreună spre viitorul nostru luminos.

Vă felicit încă o dată. Vă dorim multe succese, sănătate și fericire, dragi prietenii români.

LA MULȚI ANI!

Evgheeni Ivanovici Afanasenکو,

Președintele Asociației de Prietenie Sovieto-Române, Ministrul Învățământului al R.S.F.S.R.

Moscova, 30 decembrie 1960.

„Felicităm călduros poporul român cu prilejul celei de a 13-a aniversări a proclamării Republicii Populare Române. Dorim din toată inima poporului frate român o viață fericită și prosperitate” — se spune în telegrama trimisă de colectivul uzinei metalurgice din Rustavi (R.S.S. Gruzină).

Cuvinte la fel de calde se pot citi în fiecare dintre telegramele primite de Consiliul General A.R.L.U.S. Ele sint expresia sentimentelor frățești pe care le nutrește față de țara noastră marele popor sovietic, constructor al comunismului.

Republica în pragul anului XIV

de acad. prof. Ilie Murgulescu

ministrul Învățământului și Culturii,
vicepreședinte al Consiliului General
A.R.L.U.S.

În cei 13 ani care au trecut de la instaurarea Republicii Populare Române, poporul nostru, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Muncitoresc Român, a obținut mari victorii în opera de edificare multilaterală a socialismului. Izgonirea monarhiei și preluarea deplină a puterii de către clasa muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare și cu intelectualitatea legată de popor, a deschis calea spre adinci prefaceri sociale, economice și culturale, la orașe și la sate.

De la tribuna Congresului al III-lea al P.M.R., s-a făcut bilanțul realizărilor pe care le-am obținut în drumul spre socialism și au fost definite, cu claritate și precizie, sarcinile de viitor.

Al 13-lea an de existență a Republicii noastre Populare a fost marcat de victorii însemnate în dezvoltarea forțelor de producție ale țării. S-au lărgit și s-au consolidat relațiile de producție socialiste în toate ramurile economiei naționale. Industria s-a dezvoltat într-un ritm susținut. Aproape întreaga țărănime a fost cuprinsă în procesul de transformare socialistă a agriculturii. În Republica Populară Română a fost creată baza economică a socialismului și în fața noastră se află acum sarcina de mare onoare de a munci pentru desăvârșirea construcției socialiste.

În cadrul transformărilor revoluționare, cultura a devenit un bun al maselor largi populare. Școala a devenit astăzi un izvor de cadre bine pregătite pentru toate ramurile economiei și culturii naționale. Alături de sistemul de învățământ a fost dezvoltată o vastă rețea de instituții culturale.

Succesele obținute în dezvoltarea economiei naționale au avut ca rezultat creșterea continuă a nivelului salariilor, reducerea prețurilor la numeroase produse de larg consum, scutirile și reducerile de impozite, precum și dezvoltarea continuă a rețelei de instituții cu caracter social-cultural.

Activitatea constructivă care se desfășoară pe întreg cuprinsul pa-

trierii este ilustrată și de cursul politicii externe a statului nostru democrat popular. An de an, partidul și guvernul au promovat cu consecvență o politică de colaborare cu toate țările lumii, în vederea apărării păcii. Ea exprimă unitatea deplină a tuturor țărilor socialiste. Poporul nostru sprijină cu hotărâre inițiativele de pace ale Uniunii Sovietice, care au găsit un puternic ecou în lumea întreagă.

Glasul reprezentanților noștri s-a făcut auzit cu autoritate în toate problemele internaționale la ordinea zilei. Guvernul R.P.R. a făcut un șir de propuneri pentru consolidarea păcii în zona Balcanilor, care au găsit un larg ecou în opinia publică din țările respective. La recenta sesiune a Organizației Națiunilor Unite, delegația republicii noastre populare, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a afirmat cu tărie necesitatea realizării practice a propunerilor făcute de Uniunea Sovietică cu privire la dezarmarea generală și completă, pentru abolirea sistemului colonial. La propunerea țării noastre și în pofida rezistenței inverșunate a țărilor imperialiste a fost adoptată o rezoluție menită să cultive în rândurile tineretului ideile păcii și înțelegerii între popoare.

Intrăm în al 14-lea an de existență a Republicii Populare Române. Victoriile pe care le-am dobândit pînă în prezent sint punctul de plecare spre noi realizări, în toate domeniile de activitate. Anul 1961 este cel de al doilea an al planului de dezvoltare a economiei naționale pentru perioada 1960-1965. Oamenii muncii din toate sectoarele sint chemați să asigure realizarea planului, să-și aducă contribuția la ridicarea continuă a nivelului de trai.

Umăr la umăr cu toate țările socialiste, avînd în față marea exemplă al Uniunii Sovietice pășim sub conducerea încercatului nostru partid spre noi victorii pentru desăvârșirea operei de construire a socialismului, pentru pace în lumea întreagă.

n duminica aceea, ca în tot cursul lunii martie, de altfel, deasupra clădirii care adăpostea sediul comitetului de Comsomol coborise iar, stotstăpînitor, spiritul

primilor ani ai Revoluției. Tineretul se înghesuia, forfotea pretutindeni: și în grădinița din fața intrării, și în vestibulul spațios, și pe scara largă care ducea la etaj și pe coridoare. Nimeni nu se mișca încet, liniștit sau indiferent. Toate chipurile — fie că era vorba de băieți sau de fete — exprimau ceva: bucuria sau hazul, tristețea sau înlăcrimarea. Toți aveau glasuri răsunătoare, ca niciodată. Strigau în gura mare toate cîte îi frămîntau. Într-o parte, adunați ciopor în jurul unui tînăr căruia nu-i mijise încă mustața, cu o hartă în mină, discutau gălăgioși despre regiunea în care ar fi mai bine să plece — în Kazabstan sau în Altai — și în care loc sînt stepele cele mai întinse și vinatul mai bogat. În altă parte, discuții tot atît de inflăcărâte și aprinse se purtau asupra felului în care va trebui organizată la Moscova serata de adio. Într-un al treilea loc tipau cu toții în jurul unei fete care plîngea de se prăpădea și-și acuza părinții că ar fi inapoiatîi... Dar peste toată hăr-mălaia asta, care nu se potolea nici o clipă, răzbeau doar două cuvinte pretutindeni, mereu aceleași, rostite pe cele mai duiioase și cîntate tonuri: pămînturile întelenite. Ai fi zis că, spre bucuria tuturor, aceste cuvinte minunate abia atunci apăruseră în limba rusă.

Uneori, de undeva din fundul clădirii, zbura pe scări, prin coridoare, pe ușa afară, sporind pretutindeni agitația și gălăgia, numele cîte unui băiat din Moscova, băiat ale cărui visuri, din ceasul acela, nu se vor mai roti decît în jurul pămînturilor necunoscute.

— Ivanov Ivan!
— Ivan Ivanov!

Trecea o clipă și cu ochii ieșiți din orbite, un tînăr romantic, căruia nu-i maijiseră încă mustățile, zvicnea de undeva din grădiniță, spintecînd gloata gălăgioșilor, năvălea ca vîntul în casă, trăgînd ușile în urma lui, zburînd pe scări în sus cîte trei trepte deodată...

Se înapoia apoi din adîncul acelei clădiri cu pas întins, privind mereu înapoi, proștit de atîta fericire. Iar cînd ajungea la scări, se oprea, ridica sus, deasupra capului, cărtuția aceea roșie care nu curîndea decît două file și zbiera cît îl ținea mîna:

— Ple-ec!

Apoi, chiar în aceeași clipă, zbura din nou pe scări în jos ca o pasăre, țîșnea ca un nebun din casă, se înfișea în forfota de la intrare, și larma nu mai cunoștea margini. Și atunci mulțimea, după ce se foia gălăgioasă în jurul fericitului romantic, se da deodată în lături, iar el era aruncat în sus, o dată și încă o dată, strigînd ceva și dînd din picioare...

Una din camerele încăpătoare clădiri în care se afla „statul major al regiunilor întelenite” semăna cu un depozit de mărfuri. În ea erau îngrămădite aproape pînă-n tavan tot felul de lăzi, cutii, pachete și legături cu haine simple de lucru. Nu mai rămăsese decît un mic loc de trecere, între usă și peretele din fața ei, în care se deschidea la mijloc o fereastră mare, largă. Pe lîngă masa de lîngă fereastră se înghesuiau cîteva fete, care rideau într-una.

Svetlana Kasianova stătea singură la masa gemînd de hirtii și, cu stîloul în mină, scria ceva. Cînd fata aceea subțirică — dar nu slabă, cu talia grațioasă, îmbrăcată într-o bluză de stofă viorie, elegantă, ridica ochii și se uita afară, pe fereastră, la coșurile fumegînde ale uzinei, soarele primăvăratic îi lumina chipul însufletit și obrajii ușor rumeniți, fruntea înaltă, arcurile întunecate ale sprincenelor și buzele roșii de copil. Se juca apoi în voie în părul ei de un blond închis, mătăsoș, vălurit. În clipele acelea, sub genele dese ale ochilor ei căprui se aprindea o lumină minunată, asemenea aceleia care stăruie în zilele călduroase de vară pe nisipurile aurii ce se adună pe fundul riurilor, la caturi. Dar atunci fata clipea pe dată, lăsa din nou capul pe hirtii și întreba, încet:

— Lui ce-i dăm?

Valul ei de plete jucăuse se rupea într-o clipă, și-i dezgolea gîtul subțire, frumos, pe care tremurau la cea mai ușoară adiere zuluful scurt și cu firul subțire ca al păianjenului.

Maria Dubțova, cea mai în vîrstă dintre fete, stătea în spatele ei și de fiecare dată își întindea fără să vrea spre gîtul Svetlanei mina mîngîietoare. Atingîndu-i zuluful aurii, spunea:

— Dă-i o trusă de scule, Svetocika!

— Dă-i o trusă de scule, Svetocika!

— Dar ei ce-i dăm?

— Un cărucior de copil!

Și iar se umplea încăperea de risul strengăresc al fetelor.

HOTĂRÎREA

Fragment din romanul „Stepa vulturilor”
de M. Bubennov

De atîta haz nici nu observaseră cînd se deschise ușa și intră Mojaițev, se-creatul comitetului de Comsomol, un tînăr cu frunte înaltă, aproape chel. Îi sări în ochi eticheta multicoloră de pe o ladă de placaj, se opri s-o privească, dar în clipa aceea ușa din spatele lui se deschise din nou. Văzîndu-l în prag pe Leonid Bagreanov, Mojaițev strigă incuștat:

— Lasă-mă în pace, Bagreanov! Ți-am spus doar...

— Mi-ai spus, da' nu ceea ce trebuia! I-o tăie Bagreanov cam grosolan.

Auzînd glasuri lîngă ușa, fetele se repeziră de la masă spre locul de trecere; pe Svetlana parcă o smulse cîneva de pe scaun...

— Să nu te aștepți c-am să-ți spun altceva! se auzi din nou vocea lui Mojaițev.

— Ba ai să-mi spui!

— Ascultă, Bagreanov, spuse Mojaițev, care începea să se supere, nu mă mai bate la cap! Nu vezi că nici așa n-am prea mult pâr pe el?! Ce te tot ții după mine? N-au să te lase cei de la uzină! Știu că n-au să te lase!... Directorul o să urle de o să-ți se facă negru înaintea ochilor. Și așa de o lună de zile o ținem într-un scandal

Mojaițev se înapoie și-l rugă, cu un ton plîngăreț:

— Te rog ca pe un prieten, renunță!

— Nu! răspuse surd Bagreanov.

— Măi, ești un diavol încăpățînat!

Apoi Svetlana nu mai auzi nimic.

Nu numai fața îi ardea de mult, ci și gîtul și mîinile cu degete lungi, care păreau atît de gingașe și pe care le ținea, cu pumnii strînși, la piept. În ultimele luni, Svetlana nu dorise nimic cu atîta ardoare cum dorise să se întîlnească cu Bagreanov, și de nimic nu se temea parcă mai mult decît de aceste întîlniri. Era o teamă plină de bucurie, pe care n-o cunoșcuse pînă atunci și care îi strîngea inima. Îi fulgeră prin minte un gînd: „De ce a venit aici?”. Fără să întoarcă capul, Svetlana își încordă auzul și se chinui să audă tot, să nu piardă nici unul din cuvintele ce se rosteau acolo lîngă ușa. Cînd își dădu seama despre ce era vorba o trecu un fior, de parcă ar fi stat în curent. Apăsîndu-și buzele cu pumnii mici, de teamă că nu se va mai putea stăpîni și va țîpa, încetă să mai priceapă cuvintele disperate. „Nu-l lăsa! Nu-l lăsa! Nu-l lăsa!” îi strîga ea în gînd, dar din răspuțeri, lui Mojaițev, poruncitoare și rugătoare în același timp. De aproape o lună pregăteau cu prietenele ei comsomoliste

mele lui nu apăruse pe nici o listă și pînă la urmă Svetlana începuse să vadă în asta semnul cel mai sigur că o iubește și că nu vrea s-o lase singură la Moscova. Începuse să fie convinsă că pericolul despărțirii trecuse, cînd deodată, iată-l... „Ce i-a venit așa, pe nepusă masă? striga și se zbătea sufletul ei. Nu știe oare nimic? Nu vede oare? Nu mă iubește oare? Nu se poate! El știe totul, vede totul! Și mă iubește! Dar dacă mă iubește, de ce s-a hotărît să plece? Ce înseamnă asta? De ce trebuie să rămîn singură aici?”

O scuturau frigurile și o înăbușeau lacrimile. Se simțea jignită. Nici nu-și dădu seama cînd se adună iar cioporul prietenelor în spatiele ei și se miră, cînd îl auzi, aproape, foarte aproape de ea, pe Mojaițev:

— Păcat! Mare păcat!

— Pleacă deci? întrebă Dubțova.

— Parcă poți să-l oprești? răspuse Mojaițev. O să plece, încăpățînatul dracului. O să plece și tare mi-e teamă că o să tragă și pe alți mulți după el! Asta e toată nenorocirea!

— Pe el băieții au să-l urmeze... recunoscu Dubțova.

— De ce numai băieții? chicoti, ghiduşă, o ştrengărită de fată. Dacă vrei să știi, o să plecăm și noi! Plecăm, fetelor, ce ziceți?

— Plecăm, plecăm! strigară ele, rizînd.

— Ia potoliți-vă! le dojeni Mojaițev. Numai Svetocika e cuminte.

— Nu, de ce!?... strigă Svetlana, trezită parcă din somn. Plec și eu! Da, și eu! repetă ea, cu vocea ușor tremurată.

— Ce-i cu tine? Vorbești serios? se miră Mojaițev.

— Foarte serios.

— Ei, nu vă spuneam eu? A și început!

— Nu, eu eram hotărîtă demult...

— Nu-i adevărat, Svetocika!

— Lăsați-mă în pace, că eu tot plec!

Svetlana, înfierbîntîndu-se brusc, strigase ultimele cuvinte. Era de nerecunoscut... Abia în clipa aceea, atît Mojaițev cît și fetele descoperiră uluiți că Svetlana, fetița aceea liniștită, pe al cărei chip mai stăruia copilăria, fetița pe care o alintau toți spunîndu-i

desen de Tia Peltz

cu el! Zice că cei mai buni băieți și-au ieșit din minți, iar noi — avem și noi un plan! Ei, ce te holbezi așa la mine? Ce te-a apucat? Trebuia să pleci mai demult... Poate că te-ar fi lăsat, așa, la înghesuială. Hai, isprăvește, frate!

Mojaițev o luă înainte, prin coridorul de trecere, dar în urma lui răsună vocea aspră, poruncitoare, a lui Bagreanov.

— Serghei, așteaptă!

Văzîndu-i chipul încruntat, ochii pătrunzători și neobișnuit de culezător,

daruri pentru tinerii voluntari care plecau pe pămînturile întelenite și de fiecare dată citea emoționată noile liste puse pe masa ei, așteptîndu-se de fiecare dată, cu groază în suflet, să vadă trecut pe ele și numele lui Bagreanov. Pentru că, după părerea ei, nici unul dintre băieții de la uzină nu merita mai mult decît el un loc și o muncă acolo, în depărtatul ținut ce trebuia destelenit. Întrucît însă ea nu se gîndea să plece acolo, nu putea admite ideea că el, Leonid Bagreanov, ar putea s-o facă. Timpul trecea, nu-

Svetocika, era departe de a avea un caracter biînd, blajin, de porumbiță, așa cum crezuseră ei din totdeauna, ci că, dimpotrivă, avea unul ferm, hotărît și poate chiar, plin de abnegație. Toți înțeleseseră toți văzură clar că gîndul de a pleca pe pămînturile ce-și așteptau destelenirea, deși venise cu totul pe neașteptate chiar și pentru ea, era legal, cine știe cum, de Bagreanov și pusese deplină stăpînire pe întreaga ei ființă.

Splendorile taigalei

Impreună cu grupul parlamentar sovietic și cu alți reprezentanți ai țărilor socialiste, reprezentanții grupului nostru național au participat, în toamna acestui an, la Conferința Uniunii Interparlamentare de la Tokio, străbătând, de la un capăt la celălalt, tot întinsul marii Uniuni Sovietice.

„Tu-104” ne-a dus și ne-a adus pe toți de la Moscova la Tokio și de acolo înapoi. Mii și mii de kilometri străbătuți cu 900 km pe oră viteză, la o altitudine de aproximativ 10.000 de metri în condiții de remarcabilă tehnicitate și confort — o adevărată performanță, vrednică de uriașele progrese ale științei și tehnicii sovietice.

La ducere, itinerariul nostru, pornind de pe aeroportul Șeremetievo, din împrejurimile Moscovei, a cuprins orașele Omsk, Irkutsk, Habarovsk, Tokio, iar la întoarcere, ocolind Omskul, orașele Novosibirsk și Sverdlovsk. Graficul lui „Tu-104” consemna 7 ore diferite între orașul Moscovei și Habarovsk-ului și numai 6 ore între Moscova și Tokio. Trezind peste altele meridiane, am dat de ploaie, de zăpadă, de vreme călduroasă; într-un timp record, am dat peste toate climatele și temperaturile. Cît privește lungimea zilei, la întoarcerea de la Tokio, nu se mai întuneca. Mergeam aproape cu viteza Soarelui, și aveam mereu lumină continuă — bucurie ce ne era întreruptă doar de escale...

Am poposit în mijlocul Siberiei Orientale, la Irkutsk.

Străbunicii noștri ajungeau de la Moscova cu diligența în două luni pînă aici; bunicul a făcut cu transiberianul câteva zile, iar dv., ca și noi, câteva ore — ne-a spus unul dintre membrii Comitetului executiv al Sovietului orașenesc, care ne-a ieșit în întâmpinare.

Irkutsk, ca și întreaga regiune, este un elocvent exemplu al realizărilor sovietice în industrie și cultură, o mărturie a bogățiilor siberiene. Condițiile economice, geografice, fizice fac din acest oraș, scăldat de tumultuosul fluviu Angara ce se varsă din lacul Baikal de la 500 metri înălțime, o minunăție a naturii generoase și a minilor harnice ale omului sovietic.

Uzina hidro-electrică din apropierea orașului impresio-

nează prin dimensiunile ei. Întrîndu și nu știu ce să admiri mai mult — proporțiile extraordinare ale construcțiilor, tehnica superioară — și să te bucuri că ești martorul împlinirii visului de aur al omenirii muncitoare de pretutindeni — construirea comunismului.

O dorință îi stăpînea puternic pe călători: să coboare în taiga, să-l admire natura și bogățiile. De la înălțimea „Tu-104” acestea apar estompate. Dar am avut satisfacția să constat că șeful delegației parlamentare sovietice, tov. Justas Paleškis, vicepreședinte al Sovietului Sunrem, inițiasse, în timpul escalei, o excursie la circa 60 km depărtare de Irkutsk, pînă la lacul Baikal. Treceam cu piciorul prin taiga, cu peisajul unic al florei siberiene: păduri imense, nesfîrșite, cu pomi de 30—40 metri înălțime, cu predominarea coniferelor, o vegetație bogată ce te făcea să te întrebi, după cele învățate în copilărie, dacă ești într-adevăr în Siberia.

Față de nesfîrșitul pădurilor siberiene, pădurile elvețiene, spuneau cunoscătorii, par „simple grădini publice”.

Pînă unde se întinde flora asta? — am întrebat.

Pînă la Pacific, ni s-a răsuns.

Și cu adevărat, pînă dincolo de Habarovsk, pînă la linia de frontieră dintre U.R.S.S. și Japonia, pînă la marea Japoniei și Pacific, nu vezi deșerturi, nici munți pleșuți, ci numai minunata și misterioasă taiga...

Aceeași priveliste ne-a însoțit și pînă la legendarul lac Baikal, cel mai adînc lac din lume, cîntat de poezi pentru apele lui, limpezi și dulci, de un colorit unic. Ape atît de limpezi că observi banul căzînd pînă la 30—40 metri adîncime, atît de dulci că adăpostesc nenumerate specii de viețuitoare, necunoscute în restul lumii. Muzeul de pe malul lacului oglindește toată viața interioară a lacului, își face cunoștință și cu foca mustăcioasă și cu categoria de pește vivipar, ce naște pui vii, de o deosebită finețe, asemănătoare unei danțete.

Încît nu e de mirare că, situat la relativ mică distanță și de R. P. Mongolă și de R. P. Chineză, Baikalul, „marea Siberiei”, cum îi spun localnicii, este principalul punct de atracție pentru toate categoriile de excursioniști și sportivi.

C. Paraschivescu-Bălăceanu

Taigaua oferă deseori asemenea monumente naturale. Materialele de construcție: gheața și zăpada

SPECTACOL LA „BALSOI”

Setea de a cunoaște, de a vedea e o mare forță vitală. Numai în voiaj omul e capabil de asemenea energie. Eram în stare să cutreier Moscova pe jos, pînă la ziuă. Și iarăși am pornit, ca prin vis, cu mașina. Iarăși șiruri de lumini, de case, stopuri care schimbau pe sus lumini multicolore, pînă ce am recunoscut Teatrul Mare, cu frontonul pe opt coloane grațioase, cu atelajul ecvestru de deasupra, așa cum îl știam din fotografii. La garderobă, coadă pe două rânduri. Dar o coadă calmă. Nimeni nu te înghesuie, nu te dă la o parte, nu-ți ia rîndul.

Spectacolul a început la ora fixată. Noi întârziaseam cîteva minute. Nu mai era posibil să ne luăm locurile, dar nici să rămînem afară nu voiam. Am uzat de privilegiul străinilor, și asta a descuiat o ușă la o lojă. Am stat acolo cumînți, numai ochi și delectare.

În prima pauză, odată instalat la locul meu, încep investigațiile, de-acolo, de jos, din stal, unde mă văd înconjurat de cinci rânduri de loji ale căror balustrade bătute în aur cu basoreliefuli dau impresia unor brîie grele și late. Mă uit în jur, privesc în sus spre balcoane și galerii: mulțime de lume. Aflu mai tirziu că sala are 2.000 de locuri, că are în adîncime 25 de metri și în lățime 26, că e înaltă de 21 de metri și că scena propriu zisă are aproape dimensiunile sălii. Ornamentele sînt de-o mare bogăție.

Spectacolul, judecînd după sală, pare dat în mare parte pentru străini. În Moscova se găsec în fiecare zi multe mii, din toate rasele și naționalitățile: negri, chinezi, japonezi, indonezieni, cu chipuri extrem de vii, cu ochi deosebiți de curioși. Ai impresia că în fiecare moment descoperă viața cu frumusețile ei și se bucură din plin de ea.

Baletul e un limbaj de artă, universal. Îl înțelegem cu toții deopotrivă. Îl înțelegem toți cei din sală, de parcă mișcările ar fi un esperanto, și astfel, încercînd aceleași emoții artistice, avem și noi, spectatorii de toate naționalitățile, impresia că ne înțelegem între noi prin mijlocirea artei. În felul acesta, cu toate că nu știu decît vre-o câteva vorbe rusești, nu mai sînt pus într-un fel de inferioritate, în care am uneori senzații cînd de analfabet, cînd de surdo-mut. Orchestra și balet se întrec în perfecțiune. Evoluția ușoară, de fulg, a balerinelor concretizează plutirea emoționantă a melodiei. Sîntem cu toții într-o lume de basm, într-o feerie uluitoare în care ne-am uitat pe noi înșine. Memoria și-a închis porțile nevăzute. Acum trăim pe malul fermecat al lebedelor. Ce minunată poezie îmbină muzica și gingășia suavă a gestului, a grației superlative!

În fața unui asemenea spectacol, mi se pare că sufletul intră într-un dialog cu sine, purificîndu-se. E o iluzie în care plutești ca într-o irizare de lumină, de culori, de melodie; din care revii la realitate mai bun, mai înțelegător. Fiecare asemenea spectacol e ca o călire a sufletului, a ființei întregi, din care omul iese mai nobil, ca oțelul fin dintr-o șarjă. Spectacolul bun e la tensiune și temperatură înalte.

În ultimul antract am ieșit pe culuare, în

fumuar... adică m-am rematerializat, reintrapat. Gîndurile au început să fie mai lucide, mai raționale, de-o altă natură. Tradiția artistică a acestui teatru reprezintă mai mult în arta rusă decît grandioasa lui arhitectură. Clădirea construită în 1824 a ars curînd, pînă-n temelii, și s-a ridicat din propria-i cenușă în 1856. Dar spiritul acestui teatru celebru, școala lui de artă și desăvîrșire, este încă mai veche, — el datează din 1776 cînd pentru prima oară a început să funcționeze regulat, la Moscova, un teatru liric rus care, după premiera lui Ivan Susanin al lui Glinka din 1842, a făcut de nedespărțit istoria teatrului de progresul muzicii clasice ruse. Aici a tunat, ca un glas al lui „Jupiter-tonans”, vocea nemuritorului Șaliapin. De-aici flacăra gloriei baletului rus a înconjurat, ca și baletul din Petersburg, globul întreg.

Din 1921, din inițiativa lui Lenin, ca o definire a nivelului artistic al acestui teatru, i s-a decernat titlul de „Teatru academic”, iar în 1937 pentru meritul de a fi dezvoltat opera și baletul sovietic, a fost decorat cu ordinul Lenin. Cîntăreții, balerinele și balerini de-aici sînt luferi și stele pe-ntregul pămînt: Galina Ulanova, Maksakova, Davidova, Jukovskaia, Olga Lepesinskaia, Iuri Jdanov, Iuri Kondratov...

Bolșoi-ul nu-i pur și simplu un teatru, o mare sală de spectacol, ci o mare instituție de artă, cu 100 de soliști, 250 de dansatori și baletiste, cu tot atîția instrumentiști și un cor de peste 200 de voci selecționate din toată Uniunea, cu 24 de ateliere în care lucrează peste 500 de specialiști în decoruri și costume.

...Afară, aerul e sever, dar înviorător. Euforia noutății continuă. Dar la Moscova, la ora 12 noaptea, toate, absolut toate localurile se închid. Îmi aduc aminte că trebuie să fiu obosit. Holul hotelului îmi pare și mai imens. Ascensorul e tăcut și pustiu. Stă la postul ei în fața butoanelor doar Tania. E o fată blondă, comunicativă, plină de viață. Vede în mina mea programul „Lacului lebedelor”. Ochii ei rid de-un mare entuziasm. Îl întind. Îl folilează, aplecată deasupra-i cu toată ființa ei plîpîndă și delicată. Petrece cu închipuirea, spectacolul, sirul de balerine, foșnetul de puf alb. E fericită.

— Spokoinei noci, Tania!

Mica mea cameră e primitoare și caldă. Mi se pare că am ajuns „acasă”. Oricît de paradoxal ar părea, voiajorul e un mare amator de „acasă”. S-ar spune că el este mereu în căutarea lui însuși, și în căutarea casei sale, care este mereu alta decît aceea din care pleacă. Jos, constelațiile terestre îmi apar mereu aceleași, neschimbate ca și cele cerești. Două șiraguri de lumini paralele indică un bulevard, care duce... unde? Totul mi-e încă necunoscut. Și asta nu e lipsit de farmec. Mă așteaptă surprize uimitoare. Dar deocamdată marea surpriză e somnul. Delicate fantome albe încep să danseze, cînd cade, de nu știu unde, o cortină neagră, și nu mai e nimic.

Demostene Botez

AN NOU— RUBLĂ NOUĂ

Pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice se fac pregătiri intense în vederea acestui însemnat eveniment.

Monumentala clădire a Băncii de Stat a U.R.S.S., centrul tuturor lucrărilor pregătitoare, cunoaște în aceste zile febrilitatea care domnește în statele majore în ajunul marilor bătălii. Sute, miș de fire pornesc de aici spre toate punctele cardinale, pun în mișcare o armată uriașă de oameni pentru a asigura buna desfășurare a operației de preschimbare, lată și cîteva cifre: pe teritoriul Uniunii Sovietice vor funcționa 28.744 puncte de preschimbare ale Băncii de Stat. Acolo unde condițiile o cer, se vor organiza puncte de preschimbare mobile. La dispoziția populației vor sta peste 100.000 persoane avînd această sarcină, precum și numeroase avioane, elicoptere și alte mijloace de transport în regiunile greu accesibile.

Programul de lucru al fiecărui punct se va fixa în funcție de condițiile locale. După cum se vede, se face absolut totul pentru ca fiecare cetățean să poată schimba banii vechi cu cei noi în condiții optime.

În primul trimestru al anului 1961, paralel cu banii noi vor circula și cei vechi. Aceștia vor fi primiți fără nici o piedică și în cantități nelimitate pentru efectuarea tuturor plăților, depuneri, pentru tot felul de servicii, socotindu-se 10 ruble vechi pentru o rublă nouă. Toți posesorii de bani vechi îi pot cheltui în liniște, în tot cursul trimestrului I al anului 1961, fără absolut nici un fel de restricție și pagubă.

Cum se va desfășura practic operația de preschimbare?

În zorii zilei de 1 ianuarie, cînd în multe familii sovietice va mai continua încă trecerea de revelion, rublele noi își vor începe marșul triumfal. Banca de stat a U.R.S.S. va aproviziona cu bani noi organizațiile comerciale care vor lucra în ziua respectivă, casele gărilor și aeroporturilor, poșta și telefoanele, transportul urban și alte întreprinderi de deservire a populației.

Intrucît în ziua de 1 ianuarie nu se lucrează, punctele de preschimbare ale Băncii de Stat își vor începe activitatea la 2 ianuarie.

„Banii cei noi și-au și început călătoria prin întreaga Uniune Sovietică. Săculele cu monede sunătoare, pachete dreptunghiulare cu bancnote foșnitoare și frumos colorate, au pornit spre satele și orașele Belorusiei înzăpezite și spre Turkmenia fierbinte, spre tundra polară și spre veșnic albastră Crimee. Punctele de preschimbare le așteaptă. Aici totul este pregătit pentru marele eveniment. „Monedei numărul 1” i se va face pretutindeni o primire sărbătorească.

Banii noi sînt încă o dovadă a creșterii puterii economice a U.R.S.S., a grijii pe care Partidul Comunist și guvernul o poartă continuei ridicări a bunăstării poporului sovietic.

Iulia Scutaru

Se face numărătoarea automată a noilor monede

A mai rămas foarte puțin — doar o singură zi — pînă la începerea marii acțiuni de preschimbare a banilor în Uniunea Sovietică. După cum se știe, de la 1 ianuarie 1961, conținutul aur al rublei și cursul ei în raport cu valutele celorlalte state va fi majorat. Conținutul aur al rublei va trece de la 0,222168 la 0,987412 grame aur pur. Rubla devine astfel cea mai puternică monedă din lume.

Sacii cu bani sînt gata pentru călătoria în toate colțurile Uniunii Sovietice

Ultima săptămîină a anului

Ultimele zile ale lui 1960 au dat străzilor Moscovei un aspect și mai viu decît de obicei, un aer sărbătoreesc. Magazinele erau arhipline, Moscoviții se îngrămădeau să-și facă cumpărăturile pentru revelion și pentru cele două zile, libere prilejuite de sărbătorirea Anului Nou. Iar de ales aveau de unde alege. Așa cum au relatat ziarele, combinatul de articole de cofetărie și-a îndeplinit planul anual încă la 15 decembrie, iar muncitorii săi s-au angajat să producă pînă la 1 ianuarie mari cantități de prăjituri și biscuiți peste plan. Celebra fabrică de șampanie din Moscova va livra numai zilele acestea o jumătate de milion de sticle.

Spre a ușura aprovizionarea moscoviților, începînd de la 26 decembrie, 500 de magazine din Moscova au livrat la domiciliu alimentele și băuturile cerute de cumpărători. În același timp, oamenii muncii din 800 de uzine, fabrici și instituții și-au putut face comenzile de-a dreptul la locul de muncă.

Dar magazinele din Moscova au primit și multe telegrame cu comenzi din Arctica și Antarctica sau de pe navele care străbat în clipa de față mările și oceanele lumii. Expedițiiile telegramelor cereau pe această cale magazinelor să trimită din partea lor cadouri rudelor și prietenilor.

Buna dispoziție și voioșia cu care moscoviții întîmpină sărbătorile de iarnă are motive bine întemeiate. Covârșitoarea majoritate a întreprinderilor marii capitale și-a îndeplinit încă din primele zile ale lunii decembrie planurile anuale, astfel încît pînă la 1 ianuarie vor mai livra încă un milion de tone oțel și laminate, mobile suplimentare în valoare de douăzeci de milioane de ruble, peste optzeci de mii de perechi de încălțăminte, cincisprezece milioane de metri de țesături etc.

Moscoviții — și alături de ei întreg poporul sovietic — au, așa dar, toate motivele să creadă că în anul ce vine viața le va fi încă și mai frumoasă, și mai îmbelșugată.

A. B.

INS

OAMI ȘI PARAC

Vasili Krilov din Dnepropetrovsk nu este nici scriitor, nici profesor de pedagogie. Este un om obișnuit, este pur și simplu un om. A fost odată martor la o întîmplare și a scris despre ea la ziar. Ce întîmplare văzuse? Se afla într-o zi în orașul său, la capătul liniei nr. 4 de troleibus. Un cetățean cu un picior bolnav, bandajat, a vrut să urce în troleibus dar șoferul și taxatorul nu l-au lăsat, spunîndu-i sec: „Instrucțiunile circulației interzic urcarea la capătul liniei. Stația e acolo”. Și i-au arătat stația care se afla la cîteva zeci de metri depărtare. Vasili Krilov care a fost martor la această întîmplare, scriînd ziarului, a adăugat: „M-am bucurat neșpus de mult cînd, la sosirea troleibusului următor, i s-a îngăduit cetățeanului bolnav să se urce, fără să mai invoce nu știu ce instrucțiuni, paragrafe și regulamente de circulație”.

Un redactor al revistei, citînd scrisoarea lui Vasili Krilov, a plecat fără zăbavă la Dnepropetrovsk. Se simțea atras de această temă a relațiilor dintre oameni și instrucțiuni, dintre oameni și paragrafe, dintre oameni și regulile conviețuirii în societate. Cetățeanul din Dnepropetrovsk întrebese în scrisoarea lui: „Cine a avut dreptate? Ce este mai important: omul sau regulamentul?” Și vrînd să afle el însuși răspunsul, redactorul a plecat la Dnepropetrovsk. Iată ce amănunte a descoperit redactorul pe teren și la ce concluzii s-a oprit el: taxa-toarea Stadnik, șoferul Voloboi și controloarea Vabileva au fost cei ce n-au îngăduit cetățeanului bolnav să se urce în troleibus, invocînd ca niște juriști paragrafe și regulamente uzuale. Dar Alla Sidorenko și Zina Kolesnik, șoferul și taxatoarea troleibusului imediat următor, i-au îngăduit fără multă vorbă. Redactorul conchide: cei dintîi au invocat regulamentul, dar nici următorii doi nu l-au călcat și nu l-au nesocotit în chip abuziv. Alla și Zina au dove-dit în fond o înțelegere mai profundă a rolului social pe care îl joacă în colectivitate regulamentele și paragrafele lor. Regulamentele sînt făcute pentru oameni, pentru păstrarea unor norme morale și corecte de conduită în societate, ele sînt create în folosul omului și, numai în aparență nesocotind un paragraf și o prescripție de circulație, Alla și Zina au procedat just, cu generozitatea ce trebuie să caracterizeze pe om.

Dar, aflîndu-se la Dnepropetrovsk, reporterul respectiv nu s-a mulțumit să relateze doar întîmplarea cu cetățeanul bolnav și cu troleibusul, ci dimpotrivă a venit și cu alte cîteva exemple clocotite în gradul cel mai înalt. Iată de pildă, lui Leonid Malearenko, muncitor la o uzină din Dnepropetrovsk i s-a întîm-

ANTANEE

AFE

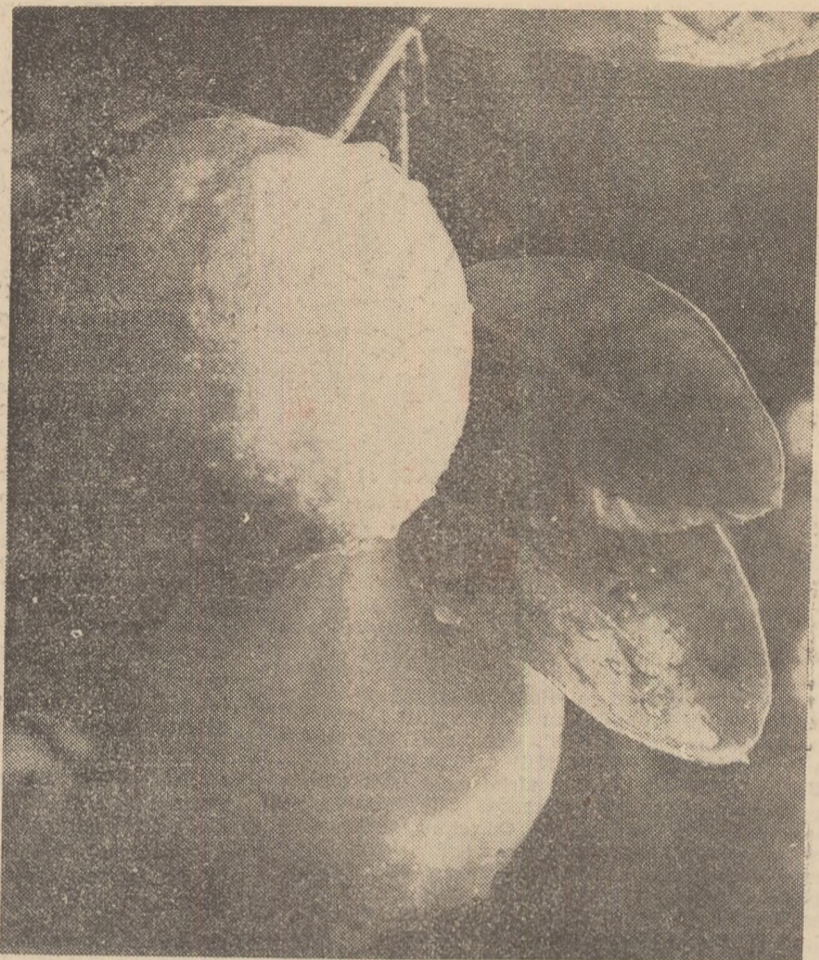
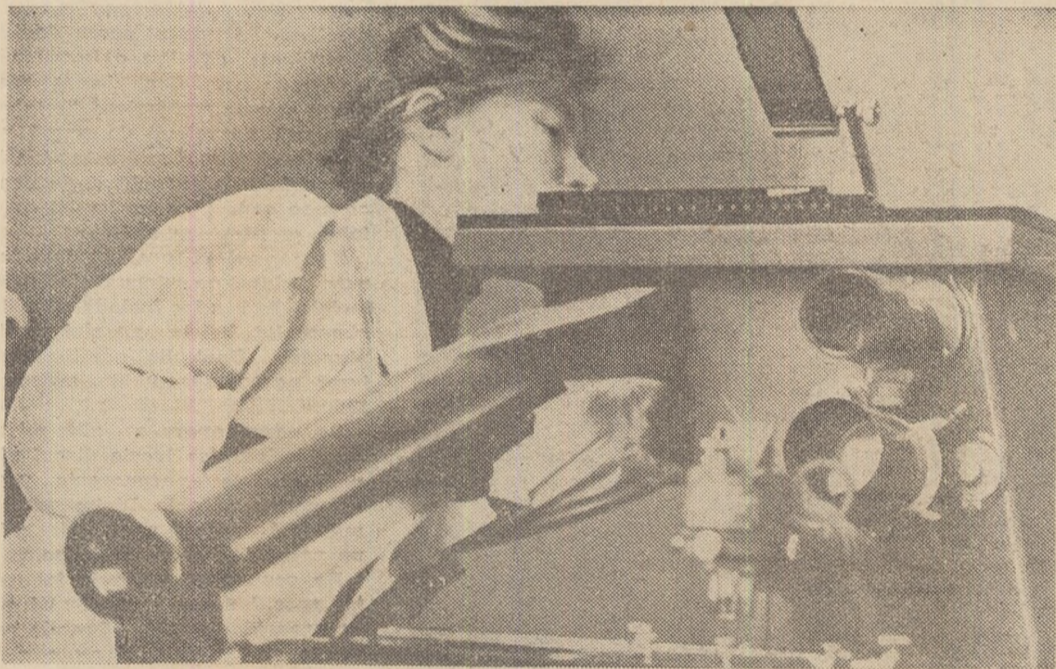
e. A căzut sub
st rănit. Dar
pică a generat
ia în care s-a
rolul deosebit
solidarității,
enumărați to-
noscuți și ne-
călcăt" diferite
gulamente ca
în ajutor. Iată
în acele zile
rma să se că-
prul stării ci-
ă era un caz
dus el la lo-
renko unde a
civilă. Rămas
s-a dus pe
unde lucrase
Ar fi putut
Ai pensie, to-
nă la lucru?"
loc de muncă
iar a și fost
inci când s-a
ou lot de lo-
t și lui o lo-
Și nimeni
pentru asta.
au înțeles că
ajutat. Tot
regulamentul,
ko a fost în-
fără frec-
medii serale.
emple, repor-
și pe acesta,
propetrovsk:
ucra la fabri-
din oraș, dar
ă n-avea că-
adresat Comi-
Comsomolu-
ia acestuia,
c la căminul
at țevi. In-
că ar fi fost
lor, interzi-
n să locuias-
i de uzină.
inei de lami-
i s-a adresat
l de Comso-
a lui, o vor-
un proverb
erozitate și
Nu te poți
-ai încredere

POLUL ALături DE TROPICE

Decembrie... Pe strada Gorki, trecătorul grăbește pasul, trage peste urechi clapele căciulii și își infundă nasul în blana șubei. Termometrul arată minus 28°. Dar, la o distanță nu prea mare, tot în Moscova, există un loc unde înfloresc magnoliile și unde se pîrguiesc piersicile.

Iulie... Pe strada Gorki, trecătorul își șterge fruntea și se oprește să răsuflă puțin, la umbra îngustă a unei streșini. Iute, o „marojnaia"! Termometrul arată plus 35°. Dar, la o distanță nu prea mare, tot în Moscova, există un loc unde s-ar zgribuli de frig și un pinguin.

Locul acesta, unde, indiferent de temperatura de afară, există încăperi în care domnește o căldură tropicală alături de încăperi în care mercurul coboară pînă aproape de zero absolut, este „Centrul de climă artificială" din Capitala Uniunii Sovietice.

SUS: Aceste portocale s-au copt iarna.
JOS: Se controlează la micrometru grosimea firelor de bumbac.

În laboratoarele acestui Centru se fac numeroase și pasionante experiențe în legătură cu felul în care se dezvoltă culturile vegetale în diferite condiții de temperatură, lumină, umiditate... De exemplu, castraveții și floarea soarelui cresc aci sub o insolație mult superioară celei normale. Pe de altă parte, se cercetează rezistența la frig a portocalilor și lămiilor.

Dar „Centrul de climă artificială" nu se mulțumește numai să analizeze reacțiile plantelor la diferitele condiții climatice, ci duce o adevărată muncă de „educare" a vegetalelor, de modificare a adaptabilității lor la condiții noi și neobișnuite.

Cercetătorilor care lucrează în acest Centru, li s-a pus întrebări de către ziaristii care i-au vizitat:

— Putem spera ca nu peste mult timp să vedem stațiile de metro transformate în adevărate grădini subterane?

— Tot ce se poate!

— Ar fi posibil ca și iarna să înflorească trandafiri pe brazdele de flori din fața Teatrului „Bolșoi"?

— Perfect posibil!

Și, de ce n-ar fi? „Centrul de climă artificială" nu este decît unul din nenumăratele mijloace menite să facă viața omului sovietic din ce în ce mai plăcută, din ce în ce mai frumoasă...

N. M.

Răspuns la telegrama lui François

Într-o zi, cetățeanul V. Koroșkov din Sverdlovsk a primit o telegramă din Paris, semnată François. Textul lapidar și cutremurător: „Viața copilului este în primejdie".

Dar s-o luăm de la început...

Cu ani în urmă, V. Koroșkov, foarte vechi și pasionat filatelist, s-a adresat ziarului „L'Humanité" cu rugămintea de a fi ajutat să stabilească legături cu filateliștii francezi. Puțină vreme după aceea, a început să-i sosească o corespondență bogată din Marsilia, Hâvre, Dijon, Nîmes, Paris și alte orașe din Franța.

Acest schimb de scrisori, între oameni cu o pasiune comună, înnoadă adesea prietenii solide: demarajul inițial este depășit prin descoperirea și a altor afinități, și a altor corespondențe — între corespondenți.

Astfel, între V. Koroșkov din U.R.S.S., care de cincizeci de ani se ocupă consecvent de filatelie, și între cizmarul filatelist François Sivardi, din strada Despre din Paris doi oameni care nu s-au văzut niciodată, dar care au ajuns să se cunoască — e de presupus — destul de bine din tot ceea ce și-au comunicat unul altuia, s-a legat una din acele prietenii care fac dovada, încă o dată, că distanțele geografice nu sînt niciodată un obstacol în calea adevăratelor apropieri sufletești. Și cu aceasta, ne întoarcem la textul

dramatic al telegramei: „Viața copilului este în primejdie".

Telegrama nu venea din Paris — venea de data asta din orașelul Ancona, din Italia, unde François, cizmarul filatelist se afla în vizită la familia Affeta, de care îl lega o veche amiciție. Maricella — în vîrstă de șase luni — fetița soților Affeta, era grav bolnavă: o atrofiere progresivă a mușchilor. O putea salva numai un medicament sovietic, care nu se găsea nici în Italia, nici în Franța. Și atunci François i-a scris prietenului său Koroșkov din Sverdlovsk. Intii, o scrisoare în care îi vorbea de jalea pe care a găsit-o acolo, apoi telegrama — S.O.S.

„Puteam rămîne indiferent cînd mi se cerea un ajutor? relatează simplu Koroșkov. Am scris deîndată la Moscova, la Ministerul Sănătății. Am scris cu convingerea că fetița va fi ajutată, că va primi medicamentele la vreme. Nu-i cunosc pe oamenii care au citit scrisoarea mea. Dar știu că semnalul de alarmă a fost recepționat de inimi sovietice calde, pentru că în curînd am primit vești de la François Sivardi: îmi comunica fericit că a fost invitat la Ambasada Sovietică de la Paris unde i s-au dat toate indicațiile privitoare la tratamentul de care avea nevoie fetița bolnavă, odată cu asigurările că preparatul se află în drum spre Italia".

Firește, medicamentul care însemna viața în sensul cel mai strict, a sosit la timp în casa unor oameni foarte nevoiași din Italia, pentru ca Maricella să poată învinge boala, să poată trăi!

Întreaga populație din Ancona nu vorbește decît de aceste miraculoase medicamente, dar mai ales, vorbește despre ceea ce i se pare încă și mai miraculos, mai extraordinar: niște oameni dintr-o țară îndepărtată își găsesc timp în mijlocul problemelor, a preocupărilor lor de fiecare clipă, să se îngrijească de soarta unui copil nefericit din Italia, despre care le-a scris un cetățean din Franța. Și cu cită promptitudine și seriozitate au răspuns! Și cei din Ancona conchid: Sînt niște oameni extraordinari, oamenii sovietici!

„Mulțumim tuturor celor care s-au interesat de Maricella. Spuneți-le că medicamentul a dat rezultate excelente. Și vă rog să le mai spuneți că oamenii simpli din Franța și Italia nu vor uita niciodată acest mic episod. În el se oglindesc măreția și umanismul țării dumneavoastră minunate".

Cu aceste cuvinte își incheie François Sivardi emoționanta scrisoare adresată prietenului său V. Koroșkov.

Sidonia Drăgușanu

Călătorie în sistemul solar

Reportajul nostru este realizat la „comandamentul” instalat pe un descendent îndepărtat al primului satelit artificial al Soarelui, creat de oamenii sovietici.

La prima vedere, acest glob gigantic, gonind prin spațiul universal cu viteză uriașă, pare nemișcat. Suprafața globului nu e omogenă. Seamănă într-adevăr cu un asteroid, dar pe întinderea lui sînt vizibile urmele activității omenești.

Urcăm pe o scară spre vârful unei mici coline. De pe culme ne apare aceeași priveliște ca pe oricare dintre planetele mici. Orizontul foarte apropiat, abia se distinge pe fondul cerului negru. Între puzderia de stele, Soarele strălucește cu o lumină orbitoare. Dar pe planeta noastră se pot zări multe lucruri care nu există pe nici un alt corp ceresc.

Iată antena unui gigantic radiolocator. În vecinătatea lui, câteva cupole se avîntă spre cer... Zărim apoi un tunel transparent... Privindu-l mai de aproape constatăm că el adăpostește o vegetație luxuriantă. În sfîrșit, iată și o platformă netedă, foarte întinsă, iar în apropierea ei niște construcții asemănătoare hanșurilor. Din cînd în cînd se zăresc, cînd pe o colină, cînd pe altă, oameni îmbrăcați în costume de scafandru. Așa ne apare planeta privită de la înălțime. Să coborîm însă pe suprafața ei, mai precis în interiorul planetei artificiale.

Fiti cu băgare de seamă, altminteri o să realizați din nou o săritură record! Tineți-vă de balustradă. Iată și ultima treaptă... În față, o trapă. Aceasta se ridică deasupra unei ecluze, pentru ca să se închidă din nou în urma noastră. Se aprinde un bec electric. Acul manometrului de pe perete începe să alunece ușor: aerul pătrunde în cameră. Curînd ne vom putea lipsi de costumele noastre ermetice. Ne îndreptăm spre liftul care ne poartă spre centrul planetei, unde se află postul de comandă. De aici pot fi pornite motoarele-rachetă dispuse la exteriorul asteroidului artificial. Și tot aici sînt concentrate mijloacele automate cu ajutorul cărora se efectuează observațiile în legătură cu zborul navei. În interiorul micii planete există o sumedenie de încăperi. Cabine-locuință și laboratoare, depozite și observatoare, stații de emisie și sere, bibliotecă și cabinet medical. Multiplele instalații nu ne miră de loc căci planeta menține legătura cu rachetele în zbor, cu stațiunea extraterestră, cu diferitele expediții care exploreză Cosmosul.

Planeta artificială e un fel de bază pentru navele cosmice. Ele se aprovizionează de aici cu utilaj și alimente. Tot aici expedițiile care cercetează alte planete fac schimb de echipaj.

Asteroidul artificial este în legătură permanentă cu așezarea omenească de pe Lună. Satelitul natural al Pămîntului a fost nu numai explorat, ci și valorificat. Aici se primesc informații de la laboratoarele automate ale centrelor de observare răspîndite pretutindeni: pe o sumedenie de planete, pe sateliții acestora, atît în preajma Soarelui cît și dincolo de el. Aici a fost instalat și observatorul pentru cercetarea stelelor. Radiotelescoperile gigantice ale asteroidului artificial captează semnale din cele mai îndepărtate regiuni ale Universului. Omul a extins mult granițele lumii explorate...

Dar nu e vorba numai de succese pur științifice. Orașul din Cosmos este în același timp și o uzină de energie electrică. Un mare număr de helioinstalații transformă lumina și căldura Soarelui în curent electric. Înmagazinat în acumulatori miniaturale foarte puternice, curentul electric este expedit pe Pămînt prin intermediul rachetelor. O „bombă” de acumulator poate lumina un oraș timp de un an de zile... Dezlegarea tainei supraconductibilității la temperaturi foarte joase, cînd dispărește aproape cu totul rezistența conductorului, a adus mari succese energeticii transatmosferice. Spre Terra se revarsă torrente de energie ieftină, care o născum se iese fără de folos...

Pe micul corp ceresc artificial există, pe lângă centrale electrice, un întreg sector industrial. Materia primă pentru întreprinderi este adusă de pe alte planete sau de pe asteroizi naturali. La aceste uzine a visat Tsiolkovski.

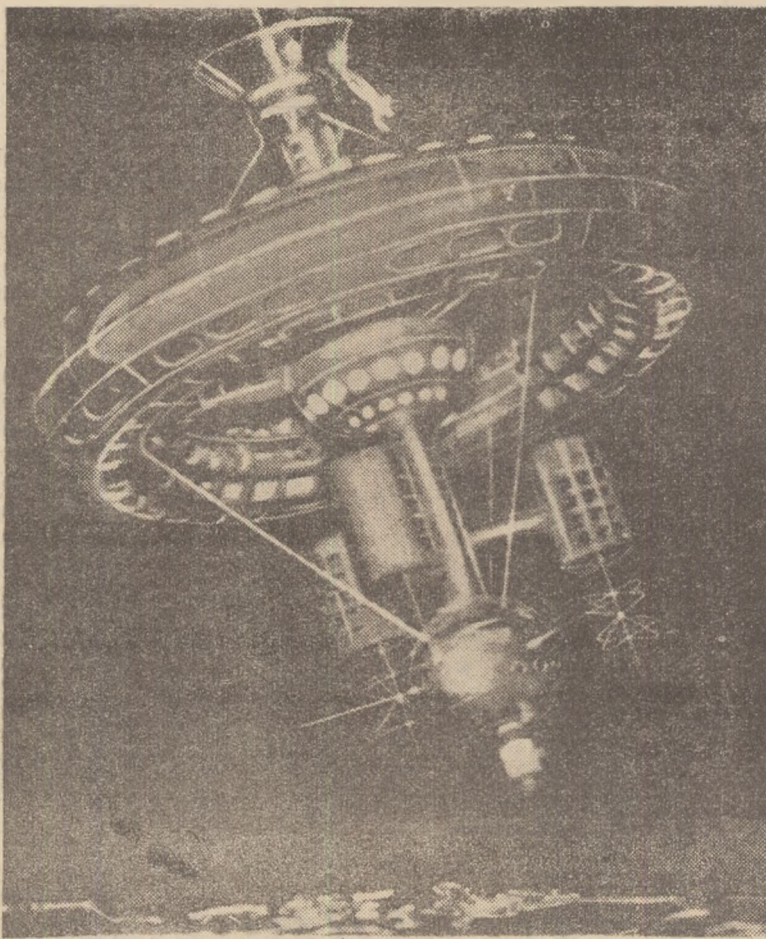
Cosmosul devine tot mai accesibil omului. Cîte lucruri utile nu au găsit oamenii în Lună! Chiar primii astronauti, membrii echipajului vestitei nave cosmice sovietice, au descoperit acolo zăcăminte de minerale noi, elemente rare și diamante.

Mica planetă gonește neîncetat în jurul Soarelui... O radiogramă de pe Mercur. Acolo se află observatorul cel mai apropiat de astrul zilei.

Pe o parte a planetei Mercur domnește o arșiță de 400 grade, iar pe cealaltă frigul și întunericul veșnic. Iată ce au aflat primii exploratori care au vizitat planeta cea mai fierbinte și, în același timp, cea mai rece a sistemului solar. Protejați de costume de scafandru, rezistente la temperaturi foarte înalte, ei au putut privi de aproape Soarele — ocean de foc nețărnut. Pînă la ei nimeni nu-l văzuse atît de orbitor, mișos, clocotitor... Vizitatorii planetei Mercur, călători în linia întâia a sistemului solar, s-au trezit printre lacuri de metale lichide, erupții vulcanice, nori de praț.

Construirea observatorului de pe Mercur a cerut eforturi uriașe și nenumărate jertfe din partea îndrăzneșilor exploratori. Ei au fost obligați să-l protejeze de arșița nimicitoare și să instaleze aparatele automate. Serviciul Soarelui s-a îmbogățit astfel cu cel mai înaintat post de observație. A fost un uriaș triumf al științei!

Știri de pe Venus... Expediția de acolo a trimis un raport cu poșta rachetelor. Au fost descoperite zăcăminte ale unui element transuramic care promite să devină o nouă sursă imensă de energie.

Nu s-a scurs prea mult timp de cînd o navă cosmică a străpuns pentru prima oară, perdeaua deasă de ceață care înconjoară planeta Venus.

Cînd au coborît din navă, oamenii au avut în fața lor o priveliște feerică. Stîncile goale și sumbre erau învăluite într-o ceață stranie. Pe cerul acoperit de nori gri nu se zărea nici o geamă de lumină. Orizontul se ascundea după o pînză de piclă. Doi cosmonauți îmbrăcați în costume de scafandru au pornit la drum, ținîndu-se de mîna. Pretutindeni aceleași stînci și un vuiet, la început slab iar mai apoi din ce în ce mai intens, perceptibil chiar și prin pereții groși ai căștii. Încă vreo cîțiva pași și iată-ai ajunși la tîrmul unei mari întinderi de apă.

Jos, la mare adîncime, clocotea un ocean. Valuri gigantice de apă se năpusteau cu furie asupra stîncilor de pe tîrm, împrăștiînd miriade de stropi. Nu era un ocean așa cum se obișnuiseră să vadă pe Pămînt. Niște cele mai puternice furtuni pămîntene nu se puteau compara cu forța acestor stînci de la începuturile lumii. Și nu numai nemărginita întindere de apă dezlănțuită nu semăna cu oceanele terestre. Rîurile și lacurile, muntii și vulcanii aveau o măreție neîntîlnită pe Pămînt. S-ar putea ca un lucru asemănător să se fi petrecut și la noi, cu milioane de ani în urmă, cînd natura își manifesta cu violență forțele ei uriașe.

Exploratorii misterioasei planete au colindat, cu avioane speciale, muntii și cîmpiile, au trecut pe deasupra craterelor de vulcani, planînd îndelung deasupra oceanului. Nicăieri însă nu întîlniseră un semn de viață, fie ea oricît de incipientă. Cel puțin așa afirmaseră atunci cosmonauții. Recent însă au fost găsite și aici semne de viață. Chiar

dacă nu este vorba de plante sau animale, ci de organisme din cele mai simple, totuși ele sînt începutul vieții și chează dezvoltării ei în viitor. Oamenii au avut impresia că s-au întîlnit aici cu trecutul propriilor lor planete.

Nenumărate expediții au poposit, rînd pe rînd, în această originală rezervație naturală. Drept rezultat, muzeele de pe Terra s-au îmbogățit cu exponate nemaicunoscute pînă atunci. E adevărat că, după zborurile în Lună, o colecție din alte lumi nu mai este considerată neobișnuită. Totuși, ce contrast izbitor: pe de o parte împărăția moartă a Lunei, iar pe de altă parte planeta Venus, care abia pășește la viață!

„Radioceasornicul marțian”... Planeta Marte s-a transformat într-un laborator, pe care natura însăși l-a oferit omului. Iar oamenii și-au propus un țel măreț: să readucă la viață această planetă muribundă. Au și fost create cîteva stațiuni științifice. Trimișii Terrei transformă natura, ajutînd-o să-și cheltuiască rațional rezervele modeste de umezeală, cultivă soiuri noi de plante rezistente în condiții de climă aspre. Firește, va trece multă vreme pînă ce munca lor să rodească. Timpul nu se va încălzi brusc, nu se va mări dintr-odată procentul de oxigen în atmosfera rarefiată, nu se vor potoli pe neașteptate furtunile de nisip și pustiriile nu se vor acoperi prea curînd cu covore de vegetație. Cîndva toate acestea se vor îndeplini, chiar dacă nu într-un termen prea scurt. De astă dată ajutorul are un caracter reciproc. Plantele marțiene sînt mult mai rezistente decît surorile lor terestre. De aceea, în tundra înghețată, în munți, la mari altitudini, departe în Siberia cresc urmașii plantelor de pe Marte, care și-au găsit adăpost pe Pămînt.

Oamenii au dezlegat enigma seculară a canalelor marțiene — aceste artere a-ducătoare de viață, prin care primăvara, de la poli spre ecuator, se revarsă apele care înviorează tufsurile albastrii de pe mîluri.

Călătoria noastră prin sistemul solar continuă. Pe uriașul ecran de televiziune și-a făcut apariția o imagine greu de descris: un disc imens acoperit cu dungă și pete multicolore. Acestea se deplasează neconștient de parcă nu-și găsesc locul. Discul mai este străbătut de o dungă lăută, întunecată și de una îngustă care se vede bine pe fondul cerului catifelat, presărat cu stele.

Ce reprezintă această imagine? Planeta Saturn, cu minunata ei podocăbă — inelele. Umbra lor încinge planeta într-un chenar lat. Petele nu sînt decît sateliții planetei. Unul din aceștia servește ca bază pentru observații asupra planetei Saturn.

Pe ecran apare o altă priveliște. De după orizont se ivește discul gigantic al unei planete necunoscute, presărat de asemenea cu pete. Dintre acestea se remarcă îndeosebi una, roșie, uriașă. Așa ne apare Jupiter privit de pe un satelit.

Ne continuăm călătoria tot mai departe, spre hotarele sistemului solar... De la această distanță, Soarele nu ne mai apare ca un disc, ci ca o stelută scîlpitoare. Și nu mai e nici gigantic, ci din nou pitic.

Planeta Pluton. Frigul atînce minus 200 grade! O expediție terestră lucrează și aci. Oamenii îmbrăcați în costume grele de scafandru își croiesc drum printre stîncile uriașe. Ei au tras cortina de pe colțul cel mai îndepărtat al sistemului solar. Dar oare dincolo de Pluton mai există vreo planetă? Sau poate un al doilea cordon de asteroizi? Să cercetăm, să aflăm, să verificăm...

Călătoria noastră în jurul Soarelui se apropie de sfîrșit. Pe nava-planetă s-au primit vești din toate colțurile sistemului solar, care este tot atît de bine studiat ca și Pămîntul.

Dar să vedem ce s-a mai întîmplat la noi „acasă”? S-a schimbat geografia Terrei. Omul a învățat să dirijeze resursele de apă ale planetei. Au apărut mări artificiale. Fluviile au fost unite prin canale. Acolo unde era nevoie, barajele au îngrădit drumul apelor. Pustiirile s-au transformat în cîmpii și livezi roditoare. Au fost asanate mlaștinile, a fost populată jungla de la tropice. S-a schimbat clima. Linia vieții a atins nordul îndepărtat.

Oamenii Pămîntului și-au unit, în sfîrșit, eforturile și au devenit adevărații stăpîni ai planetei. Ei au cucerit în întregime spațiul aerian, care a devenit principala magistrală de transport. În secolul marilor viteze, globul terestru s-a micșorat parcă. S-au redus distanțele mari dintre țări și continente. Folosînd tot ce le oferea natura — știința și tehnica au creat un belsug nemiștințit de bunuri. Dar mai sînt încă multe de făcut.

Ce se va întîmpla în viitor? Ce surprize ne va rezerva veacul al XXII-lea, atît pe Pămînt cît și în clăra granițelor lui?

Noul rol al Galinei Ulanova

Nu, nu este vorba despre montarea vreunui nou spectacol pe scena Teatrului Bolșoi. Și totuși, rindurile ce urmează sînt consacrate noului rol al „primei balerine absolute” cum este numită în întreaga lume Galina Ulanova.

Rolul acesta constă în faptul că marea balerină împărtășește secretele artei sale neîntrecute unei debutante, mai mult chiar, o ajută zi de zi să pregătească unul din rolurile pe care ea însăși le îndrăgește cel mai mult, și a nume „Gisele”. Evident, fiecare celebritate a baletului mondial — și Taglioni, și Pavlova, și Isadora Duncan — a creat ceea ce se numește o „școală”, înțelegînd prin aceasta înfrurirea exercitată asupra generației sau generațiilor tinere. Școala Ulanovei este însă de o factură foarte deosebită, și se bazează pe o totală dăruire de sine.

La această înaltă școală se formează astăzi una dintre noile speranțe ale baletului sovietic — tînăra Ekaterina Maximova. Katia a absolvit

școala de balet și acum trei ani a fost primită în trupa Teatrului Bolșoi. Are douăzeci de ani, o față drăgălașă de copil, ochi migdalați de un albastru cenușiu și o grație deosebită. Anul trecut, cu ocazia turneului Teatrului Bolșoi în Statele Unite, ziarele americane o numeau pe Katia „baby”-ul Bolșoiului. Și iată că acum, sub îndrumarea Ulanovei, „baby” a devenit Gisele. O Gisele apropiată mult de vîrsta eroinei, așa cum fusese în urmă cu un veac și Carlotta Grisi, dansatoarea căreia compozitorul Adam îi dedicase acest balet.

„Cînd mi s-a comunicat că însăși Galina Ulanova și-a exprimat dorința să pregătească cu mine rolul Giselei am simțit un adevărat șoc — declara recent Katia Maximova unui ziarist german. M-am simțit cuprinsă de un puternic sentiment de teamă. Mă îndoiam că voi putea rezista asprului ritm de muncă, atît de bine cunoscut, al Ulanovei. Și mă temeam mai ales că nu voi reuși să fiu în „Gi-

sele” decît o copie nereușită a mării balerine. Lucrurile au decurs însă cu totul altfel. Galina Ulanova este un om minunat, un pedagog plin de tact și răbdare.

La studierea fiecărui dans mă lăsa mai întîi să-mi expun propria concepție. Abia după aceea își exprima observațiile și îmi sugera anumite mișcări...”

Katia Maximova datorează mult Galinei Ulanova. Timp de patru luni, cit au durat repetițiile cu „Gisele”, Ulanova i-a consacrat cea mai mare parte a timpului ei.

Dar „școala Ulanovei” nu se limitează la orele de studiu. Pentru înțelegerea atmosferei și semnificațiilor acțiunii baletului „Gisele”, precum și pentru adîncirea psihologiei eroinei, Ulanova i-a recomandat Katiei să recitească romanele lui Turgheniev...

În perioada repetițiilor Ulanova insistă adesea să se acorde Maximovei cît mai mult timp liber. Ea consideră de cea mai mare însemnătate

aceste pauze mai îndelungate între repetiții, care oferă artistului răgazul de a „sta cît mai mult de vorbă” cu viitorul său personaj, de a reflecta cît mai adînc la fiecare tablou coregrafic, de a-și desăvirși joelul, de a găsi noi forme de expresie. Katiușa Maximova a profitat mult în timpul acestor „pauze de creație”. Dar solitudinea Ulanovei față de eleva ei nu s-a oprit aici. Ea a asistat la toate probele de costume, spre a vedea dacă rochia Katiei nu e prea lungă sau corsajul prea puțin ajustat, dacă florile sau celelalte accesorii se asortează cu tonurile rochiilor...

În seara premierei, care a avut loc în cursul acestei stagiuni, Galina Ulanova a stat neclintită în culise, de la începutul și pînă la sfîrșitul spectacolului, fiind tot atît de emoționată ca și eleva ei. În seara aceea, marea Ulanova a debutat strălucit pentru a doua oară în viață.

Maria Cosmetatos

Un nou film bielorus

Cineștii bieloruși au terminat de curînd filmul „Cine-i vinovatul?”, impresionant rechizitoriu împotriva atitudinii egoiste și indifferente față de oameni.

...Pe șoseaua de lingă orașul Minsk, a fost accidentată grav o femeie. Aparențele acuză doi șoferi. Primul a sosit la locul accidentului atunci cînd femeia mai putea fi încă salvată. El se teme să-i vină în ajutor, pentru a nu fi el însuși socotit vinovat. Un obiect pierdut în apropiere atrage asupra sa atenția organelor de miliție.

Al doilea șofer, convins că e singurul vinovat de accident, se simte dator să se prezinte în fața justiției. În cele din urmă, cazul este elucidat. Dar el nu este decît un pretext. E un examen la care viața supune doi oameni, dăruindu-le unei intimplări ce pune în lumină adevăratele lor însușiri. Această intimplare are importante implicații în viața fiecăruia dintre eroi.

Piotr, șoferul care a lăsat un om să-și piardă viața numai pentru a trăi el liniștit, pentru a se feri de eventuale complicații, este părăsit de logodnica lui și de prietenii care îl cunosc acum în adevărata lui lumină. Mai unilă devine în urma acestor încercări familia celui alt șofer, care se dovedește un om cinstit, integru.

Filmul, realizat de tînărul regizor R. Viktorov, are ca interpreți pe Iuri Dedovici, Lev Krușlii, Roza Makagonova, Solia Pavlova ș.a.

Pe platourile Mosfilmului GRIGORI CIUHRAI LA LUCRU

Din confortabilul troleibus 7 am coborît pe „Mosfilmovskaia ulița”. Prezintă în treacăt „propuskul” (legitimția), care, tot în treacăt fie spus, îmi plăcea să-l privesc nu numai pentru că sub antetul studioului se afla poza mea, ci mai cu seamă pentru că, pe deasupra, scria și „regizor” fără nici o altă explicație, am intrat în vestita cetate a filmului sovietic, fără să mă gîndesc o clipă că azi va fi o zi mai importantă decît cea de ieri. Dar încă din holul mare al primei clădiri, în timp ce ne dezbrăcăm la una din zecile de garderobe țicsite de ursoane, blănuri și paltoane, sîntem întrebați eu și colegul meu de teatru, Călin Florian, — deocamdată tot atît de puțin regizor de film cit și mine — dacă n-am vrea să-l vedem azi pe Grigori Ciuhrai. Cu toate că știam că este un om tîndr și că a făcut pînă acum numai două filme „Al 41-lea” și „Balada soldatului” nu am fost scutit de emoția intensă a acestei întîlniri. Cele două filme se numără de fapt printre cele mai bune filme sovietice, iar „Balada soldatului” concurează la titlul de cel mai bun film al anului 1960, pe scară mondială. Ușa metalică a pavilionului 5 se deschide grea. Și-n imensitatea acestui platou se aude autoritar dar calm: „**Тише, пригатовились! Motor!**” (Liniște, fiți gata, motor). Am rămas pironit la locul. Inima îmi bătea parcă cu viteza rulării peliculei din aparatul de filmat. „**Horosho!**”. Motorul s-a oprit. Acu-i acu! Vasăzică cel înalt brunet cu mustăcioară, cu pulover negru e vestitul Ciuhrai?! Ne dă mina. E prea prietenos pentru ca intimidarea mea să persiste. Dă o pauză de 10 minute și ne așternem la vorbă. Filmările propriu zise sînt pe sfîrșite. Ne roagă să-l scuzăm dacă munca nu îi permite să se ocupe în moa special de noi. Nici nu e nevoie. Sîntem prea bucuroși că putem să-l asistăm cîteva zile pe platou, iar mai tîrziu, după întoarcerea sa de la San Francisco, la montajul filmului „Cer senin”.

Discuția depășește însă cele zece minute. Dintr-un început Ciuhrai ne dezvăluie „amănuntul” că a fost în România ca ostaș al Armatei Sovietice eliberatoare și poartă o amintire plăcută poporului și peisajului ro-

mînesc. Mă gîndesc că omul ăsta a făcut și războiul și că nu are nici un fir de păr alb, la cei 38 de ani ai lui. Aflăm cam puțin deocamdată în legătură cu subiectul „Cerului senin”. „**Vreau să demonstrez în acest film, spune Ciuhrai, că nu există fericire fără adevăr.**” Spre deosebire de „Balada soldatului”, scenariul acestui film n-a constituit dintr-un început un material definitiv organizat. I-au plăcut 3-4 episoade interesante, a filmat apoi exteriorile de iarnă (în iarna trecută) a stat apoi două săptămîni cu scenaristul, au discutat și rîdscutat și apoi l-a lăsat pe autor vreme de o lună singur de capul lui. Ne-a mai spus că dorește să trateze evenimentele filmului cu vibrația patosului romantic al contemporaneității.

Indicațiile lui Ciuhrai sînt prețioase și am constatat că repetă foarte mult, „ca în teatru”, cite o secvență.

După întoarcerea sa de la San Francisco — unde a obținut marele premiu al Festivalului de acolo, — îl felicităm și vizionăm apoi întregul material filmat. E bogat, e interesant, dar nu-mi dau încă bine seama de ceea ce va fi filmul. Incepe perioada grea și creatoare a montajului pe care Ciuhrai îl face de fapt în sala de proiecție și nu la masa de montaj cum se obișnuiește. E ajutat în această operație de un personal cu o înaltă calificare. Regizorul scoate tot ceea ce i se pare că încurcă ideea filmului, indiferent de frumusețea în sine a unui cadru. „**În această perioadă — ne spune el, — principalul e să sesizezi sensurile și ritmul. Acțiunea trebuie să devină clară, să aibă o anumită gradăție și să se dezvolte într-un anumit ritm.**”

Ca să rezum acest film ar însemna să-l văduvesc de toată poezia și frumusețea adînc omenească. Îmi voi permite totuși să-i schitez măcar, în modul cel mai succint, firul acțiunii. Între o tînără fată rămasă singură acasă în timpul războiului și un aviator ce se află pentru cîteva zile în orașul ei, se infiripă o emoționantă poveste de dragoste. Cu sobrietate și un excepțional tragism este caracterizat momentul în care această fată află, după cîteva timp că bărbatul iubit, a murit.

Anii trec greu, războiul s-a sfîrșit și pe neașteptate, el se întoarce acasă din prizonieratul despre care nimeni nu avea cunoștință. Dar imensa bucurie a vederii e întunecată repede de neîncrederea pe care unii o manifestă față de acest aviator, fost prizonier. Într-adevăr nu există fericire fără adevăr. Acest adevăr nu va întîrzia să apară, mai înainte chiar ca eroul filmului să devină primul aviator care depășește viteza sunetului.

Prin muncă susținută și migăloasă, Ciuhrai aduce noi și noi îmbunătățiri filmului mergînd pînă a reface chiar pe platou dramaturgia unor cadre care nu-l mulțumesc. Cere să se scoată, — indicîndu-le bineînțeles — toate cadrele comune, obișnuite „căci un singur cadru poate dăuna întregului romantism al celorlalte”.

Prin muncă susținută și migăloasă, Ciuhrai aduce noi și noi îmbunătățiri filmului mergînd pînă a reface chiar pe platou dramaturgia unor cadre care nu-l mulțumesc. Cere să se scoată, — indicîndu-le bineînțeles — toate cadrele comune, obișnuite „căci un singur cadru poate dăuna întregului romantism al celorlalte”.

Rezultatul este cît se poate de fericit.

Iată un caz, care de asemenea, demonstrează o mare intuiție și subtilitate regizorală. Ciuhrai a dorit să se monteze pe parcursul filmului cîteva cadre cu cer înnourat. Norii sînt filmați într-un anumit fel și de aceea au o mare valoare lirică, poetică. Operatorul observă că în montaj este supărătoare trecerea de la acest cadru la cel care înfățișează centrala de comandă a unui aeroport: norii sînt prea frumoși pentru a li se alătura imediat centrala. De aceea, operatorul cere introducerea unui cadru intermediar. Ciuhrai e și el de părere că trecerea este supărătoare, numai că ea se datorește vocii interpretului ofițerului de la centrală: această voce e banală, nu are o rezonanță în armonie cu romantismul și poezia norilor. Ciuhrai propune soluția dublării ei.

Horea Popescu

MODA 1961

CRAIOVA

Popularizând muzica și dramaturgia sovietică

Școala populară de artă din Craiova duce o susținută muncă de popularizare a creației compozitorilor și dramaturgilor sovietici. În cursul acestui an, școala a dat 43 de spectacole și concerte, la care a participat un număr mare de public.

Între alte spectacole, clasa de actorie a prof. Tiberiu Penția a prezentat drama „De-o vîrstă cu furtuna”, a dramaturgului sovietic T. Solodar. Interpretat cu căldură de elevi, spectacolul a fost răsplătit cu vii aplauze.

În afară de drama lui Solodar, colectivul a pregătit și piesa în 4 acte de V. Rozov, „Într-un ceas bun”, care a fost prezentată pe scena Casei pieteniei romino-sovietice din localitate.

Cu aceste două piese, colectivul Școlii populare de artă a prezentat 16 spectacole și pe scenele căminelor culturale, la casele de cultură și cluburi muncitorești din regiune.

FLOREA DUNĂ
corespondent

BEIUȘ

Despre cuceririle științei sovietice

Un interes deosebit acordă Consiliul raional A.R.L.U.S. Beiuș acțiunii de răspîndire în cercuri cât mai largi a cunoștințelor privitoare la mărețele cuceriri ale oamenilor de știință sovietici. Această acțiune a fost începută — la casa culturală „A. S. Pușkin” — printr-un

ciclu de conferințe avînd ca temă înțelesul științei sovietice în domeniul cercetării spațiului cosmic.

Prima conferință a fost ținută de Dr. Gh. Chiș, directorul Observatorului Astronomic din Cluj, care a evocat figura savantului rus K. E. Tîolkovski.

Pînă la 1 februarie, în fiecare miercuri seara va avea loc cite o conferință din acest ciclu, la care își vor da contribuția cadre universitare din Cluj, profesori de la școlile medii din Oradea și din Beiuș.

I. LENGHEL
Secretar al Consiliului Regional
A.R.L.U.S. — Oradea

TIMIȘOARA

Activitate rodnică

În secția de studii romino-sovietice a Bazei de cercetări științifice din Timișoara a Academiei R.P.R. se desfășoară o rodnică activitate de traduceri din limba rusă. Traducerile din diverse domenii ale științei și tehnicii, ca de pildă sudura, rezistența materialelor, embriologia, agronomia ș.a. sînt de un real folos oamenilor de știință, inginerilor și tehnicienilor din orașul nostru pentru cunoașterea ultimelor realizări obținute de Uniunea Sovietică pe calea construirii comunismului. Materialul documentar tradus este clasificat cu îngrijire, așa că cei interesați îl pot consulta cu ușurință.

La Baza de cercetări științifice din Timișoara funcționează, săptămînal, și un curs de limba rusă, la care participă cercetători, funcționari ai bibliotecii.

E. DASCALU
corespondent

Moda are o logică a ei, de la care nu trebuie să deroge. Îngăduindu-și anumite fantezii de „linie”, chiar și anumite capricii coloristice, ea este obligată să țină seama de condițiile de viață ale femeii de azi. Purtăm fuste mai scurte, pentru că ar fi ilogic, în activitatea pe care o desfășurăm zilnic, să „măturăm” străzile și vehiculele publice cu trenе din alte vremuri; preferăm îmbrăcămintea suplă, pentru că am înțeles că trupul nostru trebuie să fie liber de orice încătușare, și cînd lucrăm la strung, și cînd, ca să dirijăm executarea unor planuri arhitectonice, ne cățărăm pe schelele unei construcții. Cu toate îndatoririle noastre însă — de egale ale bărbaților — rămînem femei. Detestăm monotonia, banalitatea, cenușii rutinei. Ne place schimbarea, originalitatea de bun gust, culoarea cînd e bine armonizată.

Această logică a modei de azi, ca și fantezia ei, le urmărim cum nu se poate mai bine frunzărind numărul 4 al publicației „Jurnal Modii” editate la Moscova.

Înainte de toate, să spunem că în „linie” îmbrăcăminții pentru anul ce vine, creatorii de modele s-au dovedit grijulii de o cit mai mare varietate. Ei propun și linia dreaptă, și cea evazată (trapez), și cea tubulară, cu marginile ușor „întrate”. De aci, nenumăratele variante care vor îngădui tuturor femeilor — și înalte, și scunde, și svelte sau mai plinuțe — să se îmbrace bine, să fie la modă, și să fie totodată elegante (a fi la modă nu înseamnă a copia ceea ce se poartă, ci a adapta ceea ce se poartă la ceea ce ți se potrivește — a-ți găsi un „stil” propriu).

Ceea ce am remarcat, parcurgînd „Jurnal Modii” nr. 4, 1960-1961 este predilecția creatorilor de modele pentru materialele de calitate și tendința lor de a ajunge la o simplificare a croielii, accentul căzînd nu pe detaliu, ci pe ansamblu. Cu alte cuvinte, a intervenit, în creațiile lor, o lege a compensației. Față

de croielile complicate de odinioară, menite să suplinească o anumită carență în calitatea țesăturilor, anul acesta s-a ajuns la o sobrietate a liniei, cerută de extrem de bogata gamă a țesăturilor de tot felul. Și e logic să fie așa: eforturile textiliștilor convergînd spre realizarea unor produse de o cit mai desăvîșită calitate, îmbrăcămintea femeii ține seama de acest lucru simplificînd „linia” pentru a nu supraîncărca vestimentul. Tot mai numeroase modele de pantofi cu tocuri înalte, nenumărate rockii și mantouri de seară, gulere și pălării de blană, diferite accesorii elegante și podoabe — totul demonstrează că femeia sovietică de azi a ajuns la un nivel de viață deosebit de ridicat, că are și posibilitatea și prilejurile să

„se îmbrace”, să acorde model... ceea ce se cuvine modei.

Femeia sovietică se îmbracă frumos și cînd se duce la lucru, și cînd face sport. O interesează și ultimele creații ale casei pariziene „Christian Dior”, căreia „Jurnal Modii” îi consacră de altminteri două pagini. „Jurnal Modii” oferă și nenumărate modele pentru bărbați, copii și tineret, și pagini cu costume pentru carnavalul ce vine. Și ca să-i arate femeii „cum nu trebuie să se îmbrace”, consacră acestei probleme o schiță satirică, arătînd cum o femeie, înzornată și cu fundiță în păr, și cu o blană de vulpe pe umeri și cu un cordon lat care-i gîtuie o talie nu chiar trasă prin inel, și cu două buzunare mari, și cu un volan creț la poalele fustei, și cu pantofi... sport la un ansamblu ce se vrea elegant, este obiectul stuporului și al zeftemei unor puștance cărora nu le vine să-și creadă ochilor în fața acestui „arsenal” vestimentar.

„Jurnal Modii” este o oglindă clară a preocupărilor creatorilor de modele din Moscova, de a înfrumuseța viața femeilor.

Constanța Manu

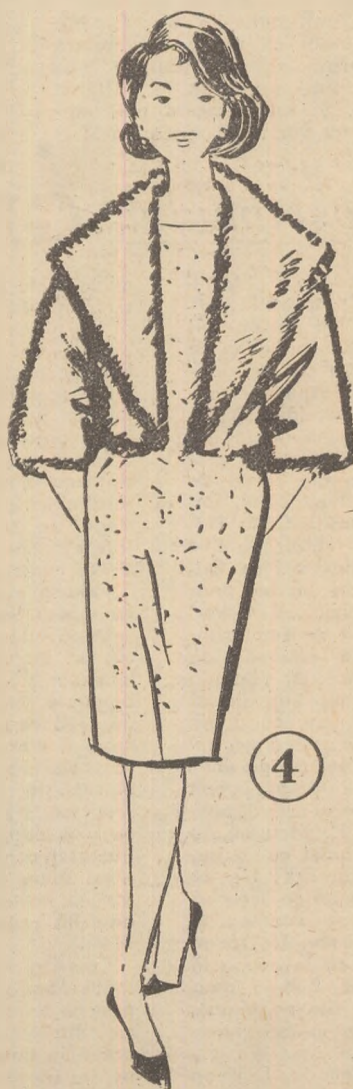
Reproducem cîteva modele din numărul 4 al lui „Jurnal Modii”.

1. — Mantou de stofă cu guler de vulpe, care se poate purta și ca glugă (model prezentat la cel de al XI-lea Congres al modei).

2. — Costum de iarnă de culoare cărămizie, încheiat la patru nasturi (model creat de C. Cernopiatova).

3. — Pălărie de vulpe argintie (model prezentat la cel de al XI-lea Congres al modei).

4. — Un ansamblu elegant de seară: rochie simplă, larg decoltată și un bolero din urson alb, cu mîneci trei-sferturi și revere mari.

Intrecerile de la Roma și Squaw Valley au dat prilej sportivilor sovietici să obțină splendide victorii prin care și-au reafirmat superioritatea pe plan mondial. La Squaw Valley ei au cucerit cel mai mare număr de medalii (7 de aur, 5 de argint și 9 de bronz), iar la Roma triumful lor a fost și mai complex: 103 medalii (43 de aur, 29 de argint și 31 de bronz). În clasamentul pe națiuni, echipa U.R.S.S. a depășit la mare distanță pe principala sa adversară, echipa S.U.A. și, ceea ce merită să fie subliniat în mod deosebit, pentru prima oară americanii au fost învinși în domeniul

atletismului unde erau considerați imbatabili. Cum au fost posibile aceste strălucite rezultate și ce reprezintă ele pentru lumea sportivă? La aceste întrebări pe care specialiștii occidentali și le pun din ce în ce mai des, nu e greu de răspuns. Ele constituie urmarea firească a unei dezvoltări normale, organizate a sportului. La Jocurile Olimpice, ca și la toate concursurile la care au luat parte, sportivii sovietici au obținut rezultate care oglindesc înaltul nivel de dezvoltare al mișcării sportive în U.R.S.S., caracterul ei de masă.

Trecînd în revistă rezultatele anului care a trecut, rămîi impresionat de succesele reprezentanților U.R.S.S. la aproape toate disciplinele sportive, atît din punctul de vedere al performanțelor în sine, cit și din acela al numărului foarte mare al sportivilor care au atins rezultate de valoare internațională. E suficient să amintim, între altele, cucerirea campionatului mondial masculin și feminin, la volei, cîștigarea cupei Europei interțări, sau strălucita victorie a șahiștilor în cadrul campionatului mondial pe echipe („olimpiada” de șah).

Toate aceste succese se datoresc unei pregătiri metodice, organizate, care face parte din viața de fiecare zi a uriașei mișcări sportive sovietice. Concursuri de masă de amploarea Spartachiadelor popoarelor U.R.S.S. asigură o rezervă nepuizabilă de elemente tinere și talentate care alimentează permanent armata maștrilor sportului. Importanța acestui aflux de forțe tinere s-a oglindit în componența echipei olimpice sovietice. În timp ce la olimpiada de la Helsinki, în 1952, sportivii sub 25 de ani reprezentau numai 12 la sută, la Roma ei au constituit peste jumătate din echipa sovietică. Și merită să amintim că 80 la sută dintre „olimpicii” sovietici posedă studii superioare sau medii, procentaj mult superior celorlalte echipe.

Victoriile sportivilor sovietici în 1960 au fost dintre cele mai mari, dar ele nu constituie totuși decît o etapă spre noi realizări. Așa cum a arătat președintele comitetului central al Uniunii asociațiilor și organizațiilor sportive din U.R.S.S., N. N. Romanov, anul acesta numărul sportivilor din U.R.S.S. a atins cifra de 30 milioane. Planul de dezvoltare al mișcării sportive sovietice prevede ca în cursul septenalului să fie pregătiți 17 milioane de sportivi calificați (dintre care 30.000 de maștri ai sportului!), ca o etapă în drumul spre atingerea cifrei de 50 de milioane de sportivi pe întreaga Uniune!

P. Voinescu

Un an record

Anul care se încheie poate fi considerat ca unul dintre cei mai străluciți din istoria sportului sovietic. Pe stadioanele celor mai diferite țări steagul U.R.S.S. a fost înălțat de nenumărate ori marcînd remarcabile victorii, iar cele două mari întreceri ale anului, cea a olimpiadelor de iarnă la Squaw Valley și cea a olimpiadelor de vară la Roma, au încununat prestigiul sportiv al Uniunii Sovietice, cu cei mai prețuiți lauri.

Cei care, sub privirile a sute de mii de spectatori, au urcat pe podiumul învingătorilor în Foro Italico, poartă nume cunoscute astăzi în toată lumea. Chiar și cei care nu se ocupă în mod constant de sport au auzit de uimitorul Vlasov care a ridicat de la pămînt, în trei probe, formidabila greutate de 537,5 kg., de minunatele gimnaste Sofia Muratova și Larisa Latînina, de „necunoscuții” atleți care i-au întrecut pe americani — săritorul în înălțime Șavlakadze, sulițașul Tîbulenko, alergătorul pe 10 km. Bolotnikov, de surorile Irina și Tamara Press care excelează la multiple probe și de alții alți sportivi sovietici ale căror fotografii se aflau în toate ziarele în timpul Jocurilor Olimpice.

ISTORIA UNEI CARIERE

In note, scrisori și stenograme

DIN SCRISOAREA LUI MITEA KOLBASOV CĂTRE PRIETENUL SĂU KOLEA MUHOLOBOV

„...Asta s-a întâmplat după adunarea orașenească, la care am spus și eu un cuvânt. Mă știi că-s tare la retorică. Îți aduci aminte că-mi spuneai Cicero Dantonovici. Unde mai pui că eram și în mare formă, și mi-a ieșit o cuvântărică pe cinste!

Am compus și niște versuri acolo, pe loc:

Inimile noastre-s foc și-avint
Nu țărână neagră de mormint!

Ce mai la deal la vale, am

„ceva extraordinar” în sectorul meu de muncă?”

I-am răspuns: „Ai citit despre factorul-comsomolst care s-a întâlnit cu un urs în taiga? Fără să stea la gînduri, a primit lupta inegală pentru a-și apăra geanta cu bani și scrisori, și a doborât fiara cu o creangă. Ei, ce-ai de zis?”

Dar fata de colo: „Noi nu lucrăm în taiga, unde să dai în oraș de urși? Nici măcar grădina zoologică nu intră în sectorul meu.”

Lucrează dacă poți cu suflute moarte ca astea!

Termin, Kolea, fiindcă mă grăbesc. Trebuie să vorbesc

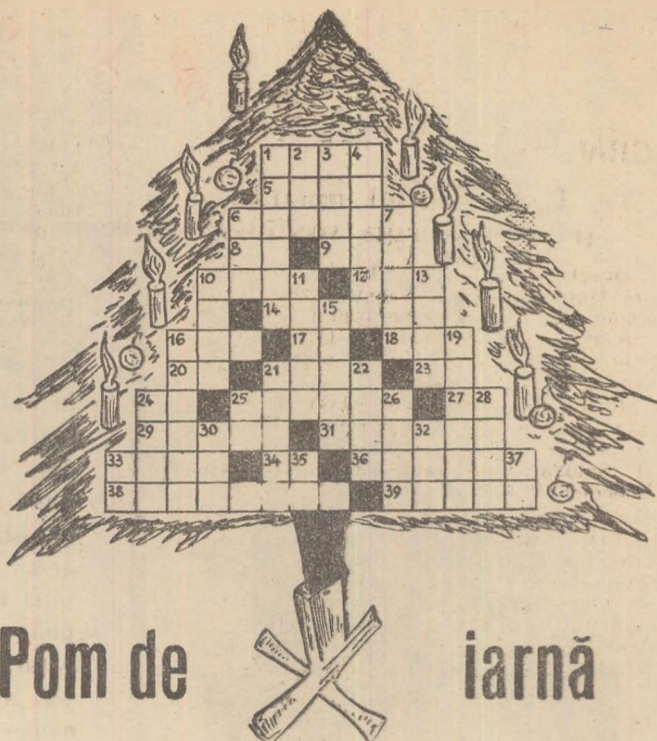
lîna decît anul trecut. Îți amintești, draga mea, de adunarea tinerilor ciobani care a avut loc nu de mult și de discursul pe care l-a rostit atunci unul?

— Cum să nu-mi amintesc! Tovarășii aștia cred, probabil, că noi, oile, putem să ne tundem singure și să predăm singure lîna la stat. Be-he-he-ee, ce caraghios!

— Be-he-he-ee! Nu-i caraghios deloc! E trist!

STENOGRAMA ȘEDINTEI BIROULUI COMITETULUI REGIONAL AL COMSOMULUI DIN ORAȘUL ENSK

Din cuvîntarea tov. S. P. Kurocikin: Și iată ce vreau să vă mai spun, tovarăși. Trebuie să luptăm necruțător împotriva palavragelii iresponsabile și a palavragiilor. Din păcate exemplele ne sînt la îndemînă. Iată-l pe Mitea Kolbasov invitat și el la ședința asta. Da, da, frate, de tine-i vorba. După cum știți, Mitea a fost promovât într-un post de conducere. Ni s-a părut băiat inimos, cam naiv dar energic. Și ce-a ieșit din toată treaba asta? L-am trimis să ia parte la adunarea tinerilor ciobani. A făcut acolo una boacăna... Din păcate abia zilele astea am aflat de „cuvîntărica” lui. I-a amestecat

ORIZONTAL: 1) Pom de iarnă. 5) Pom și om în poezie. 6) Tobogan pentru sîni. 8) În zăpadă! (prep. latină). 9) Strigătul corbului. 10) Podoabă în pomul de iarnă. 12) Lumină la sfîrșit! 14) Stalactită de gheață. 16) Brad. 17) În gheață! 18) Gabrioletă. 20) Cămăși țărănești. 21) Prietena de iarnă a omului și a... pisicii. 23) Deasupra. 24) Frunza pomului de iarnă. 25) Îl așteaptă copiii să le aducă daruri la pomul de iarnă. 27) Culme! 29) Lumina luminărelelor din pomul de iarnă. 31) Anexe la clădiri. 33) Instrument muzical. 34) Prima lui zi se sărbătorește cu pom de iarnă. 36) Jucării în pomul de iarnă. 38) Se dau copiii pe el cu sîniuta. 39) Autorul cîntecului „Cu sîniuta”.

VERTICAL: 1) Sursa pomului de iarnă. 2) Fluviu în Europa. 3) Prieten. 4) Aurit (poetic). 6) „Baba Iarna intră-n...”, volum de versuri pentru copii de Otilia Cazimir. 7) Sat mic. 10) Gheață, furfur. 11) A. N. Ostrovski, care a scris basmul pentru scenă „Fata de zăpadă” („Snegurocika”). 13) Cel din povestea lui Creangă l-a întâlnit pe „Gerilă”. 15) Susținătorul tencuiei... 16) ...și susținătorul pomului de iarnă. 19) Abundență. 21) De seară. 22) Oraș în Siria. 24) „O fereastră luminată / Streșini... de ninsoare / Toate-i par ca altădată!” („G. Topirceanu — „Noapte de iarnă”) 25) În galoși! 26) Munca pămîntului. 28) Se întind în jurul pomului de iarnă. 30) Erou spaniol. 32) Fabrici naturale de gheață. 33) În odaie! 35) Ba în ianuarie! 37) În pirtie!

fost remarcat... Înțelegi tu de cine... Am auzit că ar fi spus despre mine: „Inimos băiat!” Nu știu dacă o fi adevărat sau nu, dar faptele sînt fapte: am fost promovât într-o muncă de răspundere. Ca să știți cu cine ai de-a face!

Am și început să lucrez. Sigur, am să îmi pun destule greutăți, fiindcă mai sînt încă printre băieții și fetele noastre indivizi care-ți dau serios de furcă.

Zilele astea am fost invitat să vorbesc la club. Le-am spus tinerilor că fiecare comsomolst trebuie să înfăptuiască, măcar o dată pe lună, ceva extraordinar în sectorul său de muncă.

În pauză s-a apropiat de mine o blondină, destul de bine, dar cam prea cîrnă, și mi-a spus: „Sînt factor poștal, ce socotești dumneata

la o adunare a tinerilor ciobani. Îți string mîna, al tău D. KOLBASOV”.

DINTR-O CORESPONDENȚĂ PUBLICATĂ ÎN ZIARUL „ECOUL TÎNĂR”

La adunarea tinerilor ciobani și a lucrătorilor din sovhozurile crescătoare de oi din regiunea noastră, tov. D. N. Kolbasov a rostit o cuvîntare înflăcărată, emoționantă. La propunerea lui participanții la adunare și-au luat angajamente sporite privind îmbunătățirea îngrijirii turmelor și creșterea cantității de lîna tunsă pe cap de oaie.

DINTR-UN BILETEL ADRESAT PREZIDIULUI ADUNĂRII TINERILOR CIOBANI

Tov. Kolbasov! Explică-mi, te rog, ce ai vrut să spui în fraza: „Oile noastre poartă pe coarcele lor rămuroase belșugul de costume și paltoane de lîna”. Să știți că oile care au coarne se numesc berbeci. Vino la noi în sovhoz și o să-ți arătăm. Te așteptăm. Ciobanul... (urmează semnătura).

DIN APELUL ADRESAT POPULAȚIEI ORAȘULUI N.

Să facem din orașul nostru un oraș-grădină, un oraș-pădure. Să freacăte pe străzile noastre frunzișul giganților verzi, să susure izvoarele, să cînte păsărelele! Lozinca noastră este: fiecare băiat, fiecare fată, fiecare pionier, fiecare bunic, fiecare bunică trebuie să sădească cîte 100 de copaci. Putem îndeplini sarcina asta dacă ne vom aminti mereu că „inimile noastre-s foc și-avint, nu țărînă neagră de mormint!” D. Kolbasov.

DIN FOILETONUL „CE BEHĂIE OILE”, PUBLICAT ÎN ZIARUL „ECOUL TÎNĂR”, DUPĂ ȘASE LUNI

— Nu, nu! — a spus oaia bătrînă către vecina ei tînără. Coada mea nu mai poate suporta asta! Pînă cînd administrația sovhozului „Al doilea I Mai” își va trata cu atîta neseriozitate angajamentele luate?!

— Ce să mai vorbim! — i-a răspuns vecina cea tînără. — Nu vezi cum merg lucrurile în sovhozul nostru? Activitate cultural-educativă printre tinerii ciobani nu există...

— Grijă pentru condițiile lor de trai nu există — a continuat oaia bătrînă.

— Angajamentele luate în ce privește tunsul lînei nu sînt controlate! — a cuvîntat iar oaia cea tînără.

— Și nici lîna nu există! — a conchis cea bătrînă. Anul acesta s-a tuns mai puțină

colo pe toți și s-au apucat băieții să-și ia asemenea angajamente, încît dacă ar tunde nu numai toate oile din regiune, ci și toți cîinii, toate pisicile și chiar și pe ciobani, tot n-ar putea să le îndeplinească. (Rîsete.) După adunare ai aruncat măcar o privire în vreun sovhoz, Kolbasov? (D. N. Kolbasov, de la locul lui: „Nu, Serghei Petrovici, oile au fost lăsate de capul lor. Recunosc că am greșit.”) Recunoști? E bine că recunoști. Dar cu orașul-pădure cum a fost? Dacă s-ar apuca toți să-ți asculte îndemnul și să sădească cîte o sută de copaci, n-ar mai fi oraș, ci un codru de nepătruns. Ce te tot foicești, Kolbasov? Vrei să spui ceva? (D. N. Kolbasov, de la locul lui: „Aș vrea, Serghei Petrovici!”) Ei hai, vorbește dacă nu mai ai răbdare!

D. N. Kolbasov: Tovarăși! Serghei Petrovici are perfectă dreptate caracterizîndu-mă, cu o clarviziune genială, drept palavragiu. Da, sînt palavragiu. Am înțeles asta cu toată acuitatea după cuvîntele lui și vreau să spun aici deschis, în fața întregului birou, că noi, palavragi, reprezentăm o primejdie serioasă care nu trebuie subapreciată și împotriva căreia trebuie să luptăm cu toată hotărîrea. Este inadmisibil să pâlăvrăgești fără rost în timp ce tineretul nostru eroic, suflecîndu-și mincile, săvîrșește la fiecare pas fapte de vitejie în muncă, trebuie să lovim în palavragii — și o vom face, pentru că „inimile noastre foc și-avint, nu țărînă neagră de mormint!”, pentru că seriozitatea momentului și întreaga situație internațională...

S. P. Kurocikin (întrerupîndu-l pe orator): Stai puțin, Kolbasov. Propun, tovarăși, să începem chiar cu Mitea. Cine este pentru scoaterea lui din funcția actuală?

Biroul votează în unanimitate propunerea lui S. P. Kurocikin.

VARIA

Mesteacănul „de fier”

De obicei, un glonte de armă poate străbate o scîndură groasă de patru sau cinci degele, așa că nu-i este greu să pătrundă, pe o adîncime de mai mulți centimetri, în trunchiul unui stejar. Știați însă de existența unui arbore care respinge glonțul ca și cum ar fi alcătuit din cauciuc? E vorba de mesteacănul așa zis al lui Schmidt sau mesteacănul „de fier”, de trei ori mai dur și suplu ca stejarul și, totodată, mai rezistent ca fonta sau fierul.

Mesteacănul „de fier” poate fi întîlnit în regiunile sudice ale Extremului Orient, în Uniunea Sovietică, Coreea de Nord și unele regiuni ale Chinei. Arborele acesta rar, care atinge douăzeci de metri în înălțime și 70 cm în grosime trăiește între 300 și 350 de ani. Trunchiul lui e acoperit de o scoarță bătrînd în negru cu pete albe, iar frunzele îi sînt ovale, cu creștături fine.

Lemnul mesteacănului „de fier” e foarte prețuit pentru însușirile sale, deoarece deseori e folosit cu succes ca înlocuitor al fierului. În timpul războiului de pildă, a cunoscut o largă întrebuintare la fabricarea palierelor pentru bărcile automobile.

Mesteacănul lui Schmidt a început să fie plantat în pădurici în întregul ținut Primorie, în porțiunea meridională a regiunii Habarovsk, în împrejurimile Leningradului, Kursk, Bielorussia și Ucraina.

Culorile „veșnice”

Pictorul moscovit Filatov a reușit să prepare, folosind o rășină sintetică specială, niște vopsele ale căror culori nu pot fi alterate nici de apă, nici de soare și nici de frig. Vopselele acestea pot fi folosite la executarea unor fresce pe cărămidă, beton sau ghips și sînt mult mai rezistente decît mozaicul.

Așa dar, culorile „veșnice” descoperite de pictorul moscovit își vor aduce în curînd aportul la înfrumusețarea orașelor sovietice.

Aviația asaltează vulcanii

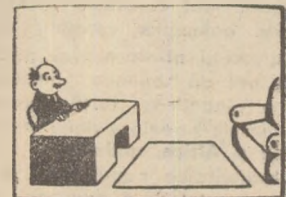
Vulcanul Karîmski, unul din cei mai activi din Kamciatka, se află în continuă erupție. Lava și cenușa pe care le aruncă, foarte abundente mai ales acum în timpul iernii, nu permit însă cercetătorilor sovietici să-l escaladeze, așa că, în ultimă instanță, aceștia au recurs la sprijinul aviației.

Un prim avion, un aparat de tip An-2, avînd la bord un echipaj format din șase persoane a reușit nu de mult să zboare deasupra vulcanului, la o altitudine destul de mică pentru ca savanții să poată observa pilnia craterului. Pentru a se putea apropia de vulcan, pilotul a folosit pauzele dintre rîbufiniri, care se succedau la fiecare zece minute.

O a doua expediție, la bordul unui elicopter a obținut rezultate și mai importante: aparatul a reușit să aterizeze în apropierea craterului, așa că cercetătorii au putut culege bucăți de lavă răcită și cenușe vulcanică. Cu prilejul acestei ultime explorări a fost turnat și un interesant film documentar.

Directorul cercului: — Și ce zici că știi să faci?

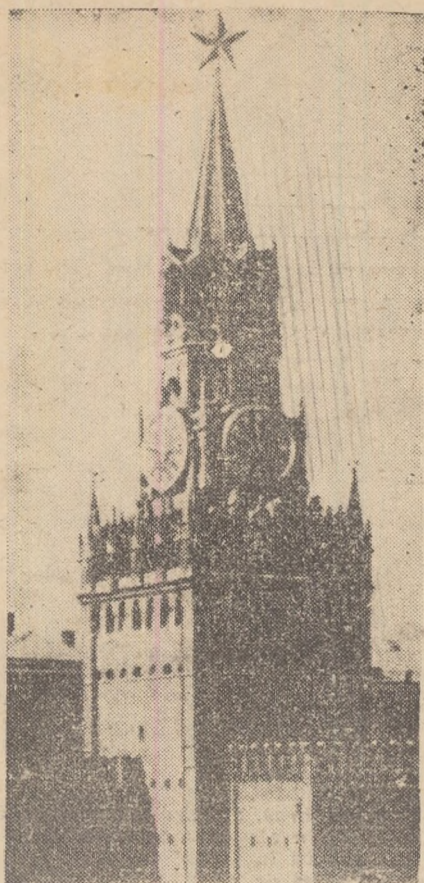
desen de M. Zaharov

Metamorfoză...

desen de S. Pavlov

Secretul popularității sovietice

Realizări considerabile

Multă vreme marele număr de cercetători și ingineri care absolveau institutele sovietice de învățământ superior nu era luat în considerare. Se invoca pretextul că nu sînt competenți din punct de vedere științific. Sateliții artificiali au dovedit că eforturile științifice ale Rusiei se caracterizează atât printr-un nivel înalt, cât și printr-o mare amploare; de atunci, am avut multe alte dovezi ale superiorității Rusiei în domeniul științei.

RAPORTUL ORGANIZAȚIEI DE COLABORARE ECONOMICĂ EUROPEANĂ (OECE)

Ani de ascensune sovietică

Ultimii zece ani, în care s-a răzbit cum America rămîne în urmă cu țara în același timp anii ascensiunii sovietice. Devenim conștienți de faptul că S.U.A. pierde teren în marea întrecere mondială cu Uniunea Sovietică.

A. SCHLESINGER
Consilier politic al președintelui Kennedy

Adevărate fapte eroice

Acum 43 de ani, Rusia era o țară înapoiată, săracă, analfabetă. Actualmente, realizările ei în domeniul științei și tehnicii sînt atât de uimitoare încît se transformă în adevărate fapte eroice... U.R.S.S. are toate posibilitățile de a-și asigura superioritatea în domeniul tehnicii asupra Occidentului... Toate acestea ne fac să presupunem că într-adevăr capitalismul este amenințat să fie înfrînt.

AUBREY JONES
Deputat conservator britanic.

Sovieticii reprezintă speranța

Vedem cu ochii noștri că Uniunea Sovietică este identificată cu cauza popoarelor, în timp ce noi ne identificăm cu cauza imperialismului. Sovieticii reprezintă speranța în ochii lumii de astăzi. Și nu este în puterea noastră să-i împiedicăm pe comuniști să reprezinte speranța. Oricît de puțin plăcut ar fi asta pentru noi, trebuie să recunoaștem că comunismul exercită o mare forță de atracție asupra popoarelor din țările care și-au dobîndit recent independența.

SENATORUL FULBRIGHT
Președintele Comisiei pentru Afacerile externe a Senatului S.U.A.

Urișe rezerve de energie intelectuală

La ei în țară, sovieticii vorbesc de ziua de ieri numai pentru a o compara

Uneori Occidentul se întreabă: care-i secretul popularității de care se bucură în rîndul popoarelor propunerile guvernului sovietic, chiar în cele mai depărtate colțuri ale lumii?

Care-i secretul forței de atracție pe care o au cuvîntările lui N. S. Hrușciiov?

Răspunsul este simplu — secretul stă în adevărul, în înaltele și nobilele idei care se află la baza politicii noastre. Secretul stă în faptul că țara noastră nu se joacă de-a dezarmarea și de-a pacea, ci face o politică cinstită, iar acest lucru este greu de ascuns popoarelor. Iată un exemplu caracteristic. Într-o țară din Africa, unde înainte vreme colonialiștii țineau cu bună știință poporul într-o stare de analfabetism, populația dintr-o regiune l-a cunoscut pe ambasadorul sovietic. Oamenii l-au întîmpinat, cum se spune la noi, cu piine și sare, declarînd într-un glas: acesta nu este reprezentantul albilor care ne sugrumau, ci al celor care au ajuns pînă la Lună. Acești oameni află aproape instinctiv adevărul despre țara noastră și despre politica ei. Probabil că știu foarte puțin despre socialism și septenal, dar știu că există o țară care stăruie ca oamenii să învețe cum să ajungă în Lună și chiar mai departe, și să nu arunce unii în capul altora bomba atomică, că există o țară care susține că oamenii trebuie să fie egali în drepturi, fără a ține seama de culoarea pielii lor.

(Din Raportul prezentat de A. A. GROMÎKO în fața Sovietetului Suprem)

„...ziua de azi și vorbesc de ziua de azi, numai pentru a trasa în mod concret sarcini pentru ziua de mâine. Uniunea Sovietică se ocupă cu crearea unei urișe rezerve de resurse umane, rezerve de energie intelectuală, care pentru noi constituie o chemare la întrecere mult mai mare decît orice rezervă de materiale fisionabile pentru energia atomică.

SENATORUL HUMPHREY

Statele Unite au pierdut inițiativa

După 1953, Kremlinul a obținut succese strălucite în crearea unui nou climat politic. Statele Unite au pierdut inițiativa în întrecerea lor cu Uniunea Sovietică. În timpul timpului nostru, din înfrîngere în înfrîngere. Stăruim să-metodele diplomației americane trebuie rezultate în viitor.

CYRUS SULZBERGER

(Din cartea „Ce nu este în ordine în politica externă a S.U.A.”)

U. R. S. S. este viitorul

Uniunea Sovietică servește țărilor slab dezvoltate drept model de industrializare rapidă. Schimbul de specialiști și tehnicieni, ajutorul economic, creșterea prestigiului și a puterii Uniunii Sovietice, „Sputnicii” și „Lunicii”, toți acești factori întăresc convingerea că Uniunea Sovietică reprezintă viitorul.

COMISIA SENATORIALĂ PENTRU AFACERILE EXTERNE A S.U.A.

(Din Raportul: „Politica externă a S.U.A. față de U.R.S.S. și Răsărit”)

Resursele sînt folosite pe deplin

Este absolut incontestabil că producția industrială sovietică crește într-un ritm mult mai rapid decît producția industrială a S.U.A. În Uniunea Sovietică resursele sînt folosite pe deplin, se menține un ritm extrem de susținut și permanent de folosire a miinii de lucru, nu au loc intreruperi în producție, ca acelea care apar în economia S.U.A. în urma depresiunilor și a conflictelor de muncă.

M. BORNSTEIN
Profesor la Universitatea din Michigan (S.U.A.)

Rușii nu doresc un conflict armat

Societatea sovietică este mai dinamică decît a noastră. Nu am văzut niciodată un patriotism atât de general, un devotament atât de profund pentru patrie și idealurile ei. Nu este de mirare

că rușii și-au dezvoltat atât de repede economia: ei nu doresc cituși de puțin un conflict armat.

ARNOLD H. MAREMONT
Președintele Societății „Maremont Automotive Products” din Chicago,

Realitate amară pentru S. U. A.

Dacă privim cu adevărat lumea în față trebuie să recunoaștem realitatea amară că, pentru o mare parte din omenire, nu S.U.A., ci U.R.S.S. este țara care oferă o imagine pilduitoare.

CHESTER BOWLES
NEW YORK TIMES MAGAZINE

Uniunea Sovietică depășește oricare altă țară

„...și domnia sa, în timp ce noi mergem în trap ușor. În ce privește creșterea forței economice, Uniunea Sovietică depășește oricare altă țară.

HERBERT HARRIS
NATIONAL BUSINESS

Dezvoltare economică uimitoare

U.R.S.S. ne ajunge din urmă și ne întrece în domeniile care demonstrează forța unei națiuni. Ne-au învins în Cosmos, ne-au învins în domeniul rachetelor balistice intercontinentale. Uniunea Sovietică s-a refăcut foarte repede de pe urma distrugerilor pricinuite de război și dezvoltarea ei economică este pur și simplu uimitoare...

ADLAI STEVENSON

Uniunea Sovietică a triumfat la O. N. U.

Sesiunea Adunării Generale a luat sfîrșit. Rușii sînt considerați învingători. După părerea generală a delegaților, exprimată în convorbiri personale neoficiale, în primele trei luni ale acestei sesiuni a Adunării Generale, Uniunea Sovietică a triumfat, iar Statele Unite au trebuit să adopte o poziție defensivă.

JOSEPH NEWMAN
Correspondentul la O.N.U. al lui NEW YORK HERALD TRIBUNE

De trei ori mai mulți ingineri decît în S.U.A....

U.R.S.S. are 974.000 de ingineri. În fiecare an, își iau diploma 125.000 ingineri, de trei ori mai mult decît în S.U.A. Profesorii sînt în număr de 1.800.000 (față de 1.500.000 în S.U.A.).

Revista americană TIME

...și de 2,5 ori mai mulți medici

Desigur că americanii vor fi uimiți că Uniunea Sovietică ne întrece nu numai în lansarea de „Sputnici” și „Lunici” ci și în alte domenii în care ne considerăm liniștiți că deținem întietatea categorică. Este vorba de domeniul medicinei. Creșterea numărului de cadre medicale în Rusia după Revoluție este aproape fenomenală. În Uniunea Sovietică își termină studiile anual de 2-2,5 ori mai mulți medici decît în S.U.A., deși populația U.R.S.S. este cu numai 20 la sută mai mare decît a noastră. În prezent, în U.R.S.S. la fiecare 10.000 de oameni revin 18 medici în timp ce în țara noastră la fiecare 10.000 revin mai puțin de 14 medici. Pentru anul 1965 este planificat un medic la fiecare 450 de persoane, în timp ce în Statele Unite, proporția susținută — mai puțin de 14 medici la fiecare 10.000 de oameni — va deveni de două ori mai mică deoarece ritmului de creștere a populației.

MARK FIELD

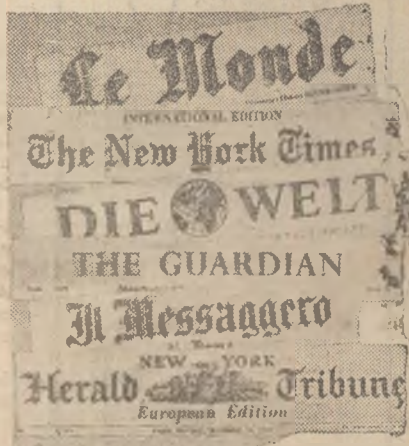
Colaborator al
lul de Cercetări
problemele rusești de
lingă Universitatea
ward (NEW YORK
MES)

Gigantică forță de atracție

În această lume, în care o mizerie înfiorătoare mai constituie încă soarta majorității oamenilor, exemplul ritmului mereu crescînd al dezvoltării producției pe care ni-l dă Uniunea Sovietică va deveni o gigantică forță de atracție pentru masele populare din America de sud, Asia și Africa, unde este concentrată majoritatea populației globului pămîntesc și totuși cea mai mare mizerie.

HARRY SCHWARTZ

(Din Raportul pregătut pentru o Comisie a Congresului S.U.A.)

**Veac
nou**

30 decembrie 1960

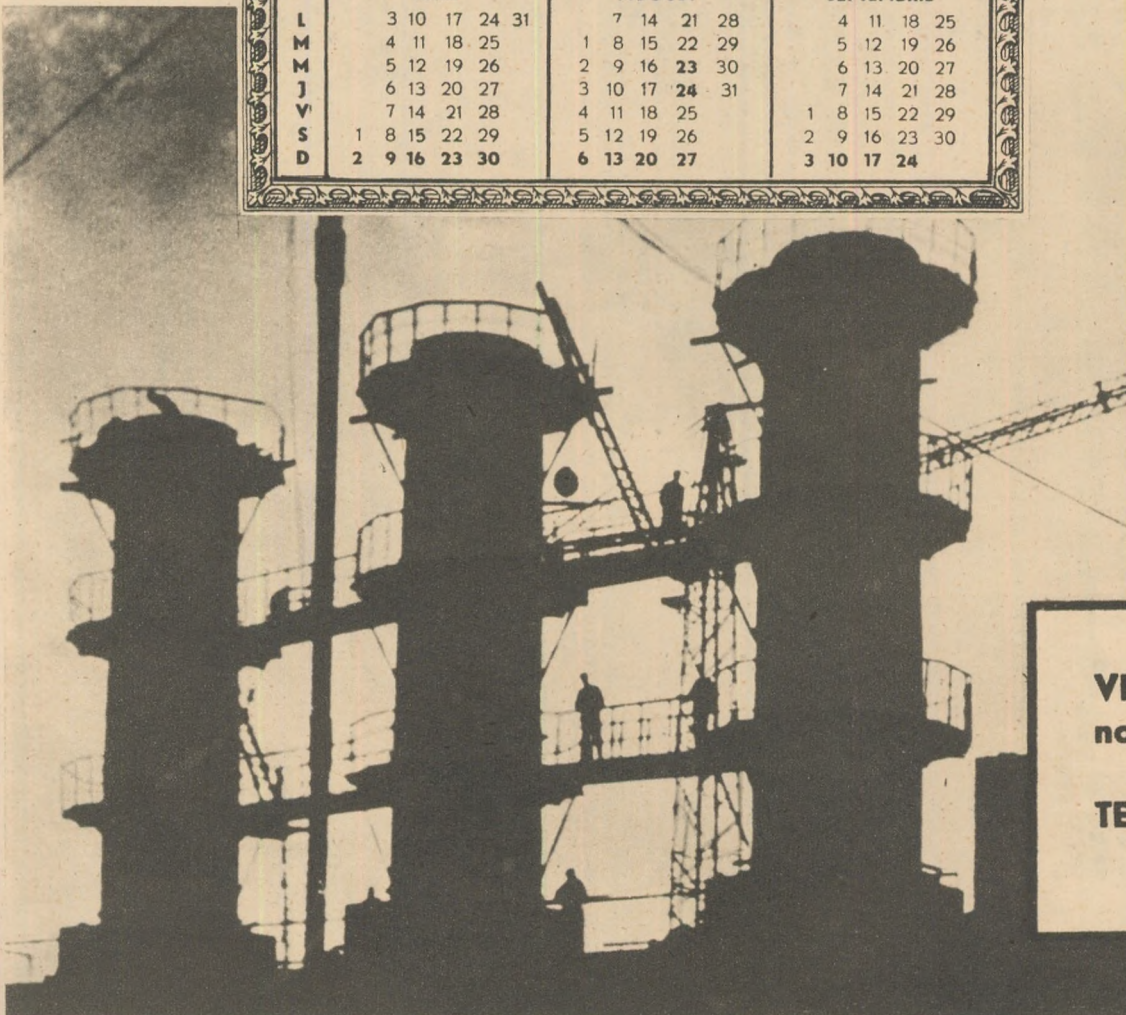
Trăiască prietenia Romîno-Sovietică!

Veac nou

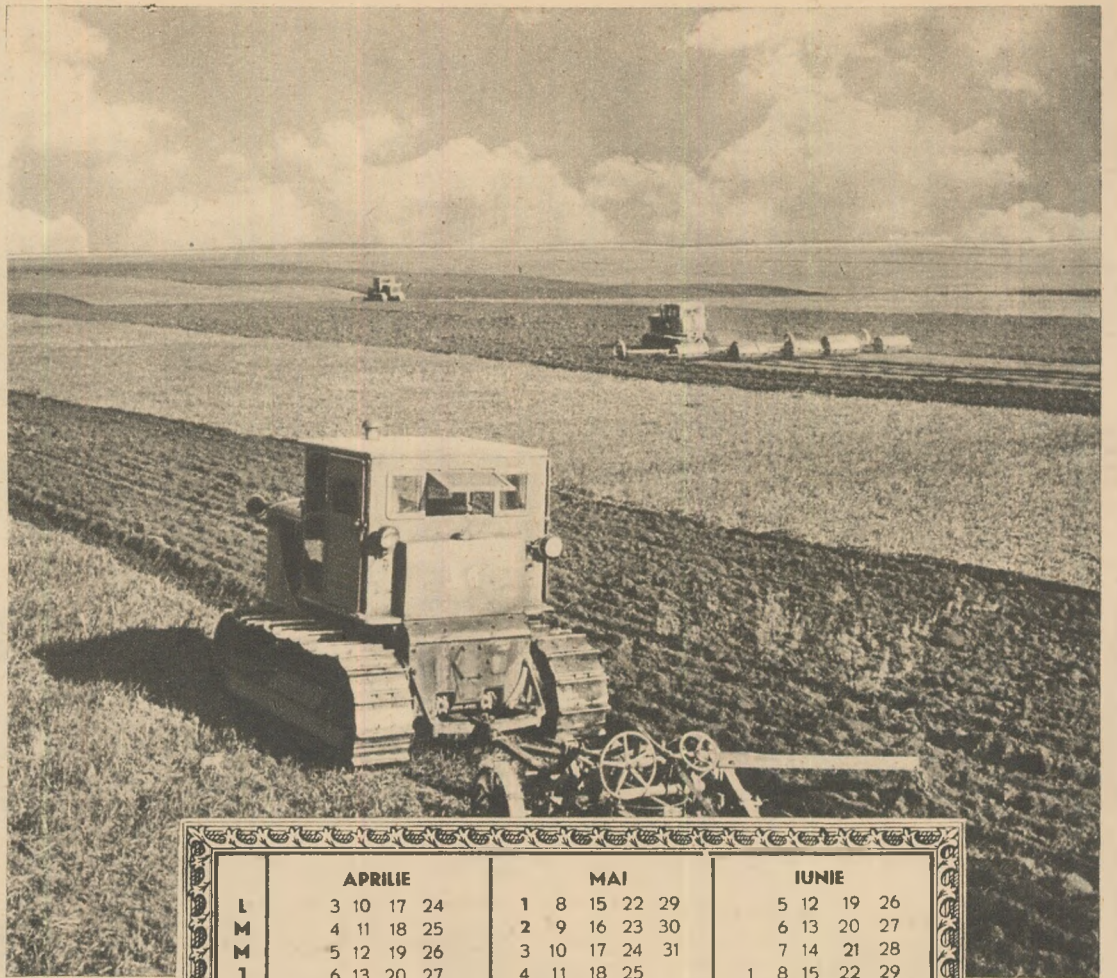
	IANUARIE	FEBRUARIE	MARTIE
L	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27
M	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28
M	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29
J	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30
V	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31
S	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25
D	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26

	IULIE	AUGUST	SEPTEMBRIE
L	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25
M	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26
M	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27
J	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28
V	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29
S	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30
D	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24

VEAC NOU vă informează des
nomia și politica internațională
ratur
TEATRU – CINEMA – UMR –
– JOCURI

CALENDAR 1961

	APRIIE	MAI	IUNIE
L	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26
M	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27
M	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28
J	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29
V	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30
S	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24
D	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25

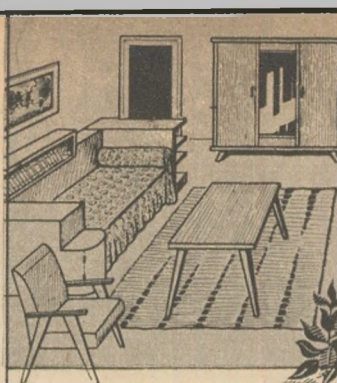
	OCTOMBRIE	NOIEMBRIE	DECEMBRIE
L	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
M	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
M	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
J	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
V	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
S	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
D	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31

● Actualitatea sovietică ● Eco-
 ● e nou în știință, tehnică, lite-
 artă
 ● — SPORT — ȘAH — FILATELIE
 ● TRACTIVE.

Consumați delicioasele
CONSERVE DE LEGUME
în borcane, produse de
I. I. L. CRIȘUL
Raionul Criș, regiunea Crișana

MOBILĂ DE LUX
ÎN FURNIR DE NUC,
LA COMANDĂ

TAPIȚERIE
ORICE LUCRĂRI

TÎMPLĂRIE
ȘI BINAL'E
ORICE LUCRĂRI

Calitatea lucrărilor
ireproșabilă

EXECUTĂ
I. I. L. MĂGURA
ȘIMLEUL-SILVANIEI
Regiunea CRIȘANA

COMPLEXUL DE INDUSTRIALIZARE A LEMNULUI REGHIN
produce
INSTRUMENTE MUZICALE
(cu arcușe și cu coarde de ciupif)
AMBARCAȚIUNI SPORTIVE
RACHETE DE TENIS
Primim comenzi speciale pentru lucrări de construcții cu materialul beneficiarului (turnuri de răcire etc.)

INTREPRINDEREA INDUSTRIALĂ RAIONALĂ GABOR ARON
Tg. Secuiesc, reg. Brașov
Vinde din stoc
COVOARE „CARPAȚI“
de diferite dimensiuni, la prețul de lei 230 metrul pătrat

În atenția
Gospodăriilor agricole
de Stat și a Gospodăriilor
agricole colective.
Contribuiți la dezvoltarea
animalelor și păsărilor,
amestecându-le hrana cu
FĂINĂ DE OASE
și
FĂINĂ DE CARNE
Folosii de asemenea
FURAJELE CONCENTRATE
Adresați comenzile:
I. I. R. „11 IUNIE“
SF. GHEORGHE, reg. Brașov

I. I. L.
HERBAK IANOS
MARGHITA - Reg. CRIȘANA

PRODUCE ȘI LIVREAZĂ
PE BAZĂ DE COMENZI FERME:

- Mașini de șlefuit pentru industria lemnului
- Mașini de găurit pentru industria lemnului
- Vată pentru plăpumi
- Destrămătură din textile pentru tapijerie
- Covoare orientale

EXECUTĂ:

- Turnări de piese din fontă, pînă la 500 kg
- Prelucrări de capete de motoare „Diesel“, roți dințate și arbori cotiți de orice dimensiune.

FABRICA DE CONFECȚII ODORHEI
produce
PALTOANE ȘI PARDESIE
pentru bărbați
PALTOANE
pentru băieți
SCURTE
bărbătești țărănești
Într-un bogat sortiment de modele, culori și desene

BRÎNZA TRAPIST ȘI UNTUL
produs de
I. G. I. L.
ȘIMLEUL SILVANIEI
sînt de calitate superioară
De vînzare la magazinele alimentare din toată țara

Fabrica BIHOREANA
MARGHITA - Reg. CRIȘANA
PRODUCE
PANTOFI de CASĂ, din piele
comozi și rezistenți pentru femei, bărbați și copii, în diferite modele și culori.

De asemenea lansează
PANTOFI de STRADĂ
din piele pentru femei „EX FLEX“
comozi, durabili, ieftini.
De vînzare la toate magazinele de specialitate din țară

SFÎRLEAZĂ CUCULICE

PREFERAȚI JUCĂRIILE DIN MATERIAL PLASTIC
PRODUSE DE FABRICA
Haja Lifschitz ORADEA
De vînzare la toate magazinele de specialitate.